Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ. 4,50
Τρίμηνος . . » 2,15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2,40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0,30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ον | Ἐν Ἀθήναις, 9 καὶ 16 Ἀπριλίου 1905 | Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 19—20

ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΟΗ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΥΡΙΟΙ καὶ Δεσποινίδες, καλημέρα σας! (Ἄ, συγγνώμην! ἔπρεπε νὰ εἴπω καὶ Κυρίαι, — ἐξέχασα ὅτι καὶ Κυρίαι ὑπάρχουν εἰς τὸν κύκλον μας . . .) Ὁ Ἀνανίας, ὁ ψυχογιὸς τῆς Διαπλάσεως, λαμβάνει τὴν τιμὴν πρῶτα νὰ σας χαιρετήσῃ, καὶ ἔπειτα νὰ σας διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν καὶ νὰ σας κάμῃ τὴν περιγραφὴν τῆς... τῆς λάμπας του, διότι χωρὶς αὐτὰ τὰ δύο θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσετε τὰφάνταστα, τὰ σπαραξικάρδια καὶ τἀπίστευτα συμβάντα τῆς παρούσης 18ης Κυριακῆς.

Λοιπόν, Κύριοι, Κυρίαι καὶ Δεσποινίδες, ἡ λάμπα μου εἶνε τὸ πλέον παράδοξον πλάσμα τοῦ κόσμου. Τὴν ἔχω ἀφότου ἐγεννήθηκα, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀφότου ἐγεννήθηκε αὐτή. Φαίνεται ὅτι ὑπηρέτησε καὶ . . . τοὺς προγόνους μου, ἂν ὄχι αὐτὴ ἡ ἰδία, τοὐλάχιστον τὸ πόδι της. Διότι μόνον τὸ πόδι της, δηλαδὴ ἡ μεταλλίνη βάσις της, εἶνε ἀρχαία. Τὰ ἄλλα μέρη τοῦ ὀργανισμοῦ της ἀντικατεστάθησαν εἰς νεωτέρους χρόνους ἐπανειλημμένως. Ἀφίνω τἀμέτρητα γυαλιὰ καὶ τοὺς ἀμέτρητους γλόμπους, ποῦ τα ἤλλαξεν ὅπως ἀλλάζομεν καπέλλα καὶ φορέματα. Εἰς τὰς ἡμέρας μου, ἀντικατεστάθη μίαν φορὰν τὸ δοχεῖον της, καὶ δύο φορὰς

ὁ μηχανισμός της. Ἴσως εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο λάμπα τοῦ λαδιοῦ καὶ ἔπειτα ἔγινε λάμπα τοῦ πετρελαίου. Ἀργότερα — ποῖος εἰξεύρει! — εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ λάμπα Ἀοὺερ, καὶ εἰς τὸ τέλος λάμπα ἠλεκτρική. Ὅσον ὑπάρχει, βλέπετε, ἡ βάσις, βάζει κανεὶς ἐπάνω ὅ,τι θέλει. Ἀδιάφορον! Σήμερον εἶνε λάμπα τοῦ πετρελαίου καὶ ἰδική μου. Ἀλλὰ τί συνδυασμός! Ἡ βάσις της εἶνε τοῦ 1800· τὸ δοχεῖόν της τοῦ 1899, ὁ μηχανισμός της τοῦ 1900, ὁ γλόμπος της τοῦ 1903, καὶ τὸ γυαλί της τοῦ 1905. Ὁμοιάζει ἐπάνω-κάτω μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐφοροῦσε κοντὸν πανταλόνι τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ρεδιγκόταν τῆς ἐποχῆς τοῦ Καποδίστρια, ρεπούμπλικαν *πεταλούδαν*, καὶ φωλὸ γυριστὸν μὲ γραβάταν τῆς τελευταίας ὥρας! Πολὺ κωμικὸν ὑποκείμενον, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ λάμπα μου. Ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀτενίσῃ κανεὶς διὰ νὰ σπάσῃ στὰ γέλια.

Κι' ἐγὼ πολλάκις γελῶ ποῦ τὴν βλέπω. Ἀλλὰ πολλάκις θυμόνω. Διότι *με βασανίζει*, μοῦ *παίζει πολὺ ἄσχημα παιγνίδια*. Ὅπως εἶνε ἀλλόκοτον τὸ ἐξωτερικόν της, ἔτσι ἀλλόκοτη εἶνε καὶ ἡ ψυχή της, — γέριχη ψυχή, κακή, διεστραμμένη, γεμάτη πείσματα καὶ γεροντοπαραξενιές. Διότι δὲν σημαίνει ἂν ὁ ὀργανισμός της ἀντικατεστάθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀνανεώθη ὁλόκληρος. Ἡ ψυχή της ἔμεινεν ἡ ἰδία. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, καθὼς ξεύρετε, ἀνανεόνει ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματός του, ὅλην του τὴν ὕλην, ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν· ἀλλ' ἡ ψυχή του δὲν μεταβάλλεται διὰ τοῦτο. Ἡ λάμπα μου ἐξ ἀρχῆς ἔτυχε νὰ εἶνε κακή; θὰ μείνῃ κακὴ ὅσα δοχεῖα καὶ ὅσους μηχανισμοὺς καὶ ὅσα γυαλιὰ καὶ ἂν ἀλλάξῃ. Λέγουν ὅτι ἡ ἀνατροφὴ μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον. Δυστυχῶς ἡ λάμπα μου δὲν ἐπῆγε ποτὲ εἰς τὸ Σχολεῖον!

Νὰ σας διηγηθῶ τώρα μερικὰ ἀπὸ τὰ συνειθισμένα της... μυστήρια. Ἐκεῖ ποῦ γράφω, ἔξαφνα αἰσθάνομαι ἰσχυρὰν ὀσμὴν πετρελαίου καὶ ὑγρασίαν. Τὸ στυπόχαρτόν μου εἶνε μουσκίδι· τὸ τραπέζι μου ἐπίσης... Τί συμβαίνει; Ἀπλούστατα: τὸ δοχεῖον τῆς λάμπας μου τρέχει. Μήπως εἶνε τρύπιο; καθόλου! Ἀλλά;... Μυστήριον! — Νά, σὲ ὀλίγην ὥραν τὸ τρέξιμο παύει· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν τρέχει καθόλου.

Τὴν ἀνάπτω· καίει καλὰ καλούτσικα. Ἔξαφνα ἀκούω ἕνα πούφ!... Μία λάμψις δυνατὴ κ' ἔπειτα σκότος. Ἡ λάμπα μου ἔσβυσε. Μά διατί; τὴν ἐφύσηξε ἀέρας; ὄχι· ἐτελείωσε τὸ φυτίλι, τὸ πετρέλαιον; καθόλου! Ἀλλά;... Μυστήριον! — Νά, τὴν ξανανάπτω ἀμέσως καὶ καίει λαμπρά!

Ἄλλην φορὰν πάλιν, τὸ φῶς της μικραίνει ἔξαφνα. Κάμνω νὰ σηκώσω τὸ φυτίλι — ἀδύνατον! Τὸ κλειδὶ γυρίζει, τὸ φυτίλι μένει ἀκίνητον... Τί συμβαίνει; μὴν ἐχάλασε ὁ μηχανισμός; Καθόλου! Σὲ λίγη ὥρα τὸ φῶς μεγαλόνει μόνον του· δοκιμάζω τὸ φυτίλι καὶ βλέπω ὅτι δουλεύει περίφημα. Μυστήριον!

Ἄλλοτε συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Τὸ φῶς της ἔξαφνα μεγαλόνει, μεγαλόνει, γεμίζει ὅλον τὸν σωλῆνα, βγαίνει ἀπέξω, ἀπειλεῖ πυρκαϊάν... Κατεβάζω τὸ φυτίλι — τίποτε. Ἡ φλόγα θηριεύει. Καὶ ἀναγκάζομαι νὰ μεταβληθῶ εἰς Αἴολον καὶ νὰ ἐξαπολύσω ὅλους τοὺς ἀνέμους τοῦ στήθους μου, διὰ νὰ κατορθώσω νὰ τὴν σβύσω. Πῶς; τί; Μυστήριον!

Κάποτε μοῦ κάμνει τὸ ἑξῆς: Μόλις τὴν ἀνάψω καὶ βάλω τὸ γυαλί, ἀρχίζει ναὐξομειδνῃ τὸ φῶς της μὲ κανονικότητα φάρου περιστροφικοῦ. Διὰ πολλὴν ὥραν δὲν ἀκοῦς παρὰ ἕνα πούφ! πούφ! πούφ! καὶ ἀπὸ τὸ ζωηρότατον φῶς πίπτω σχεδὸν εἰς τὸ σκότος. Ἡ λάμπα μου ἀστράπτει ὡς ὁ Ζεύς! Κατὰ τοῦ κακοῦ αὐτοῦ καμμία θεραπεία δὲν ὑπάρχει. Πρέπει νὰ κλείσω τὰ μάτια μου διὰ νὰ μὴ στραβωθῶ, καὶ νὰ περιμένω νὰ παύσῃ μόνη της. Πραγματικῶς, ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ πούφ-πούφ γίνονται ἀραιότερα, καὶ ἔπειτα τὸ φῶς ἠρεμεῖ.

Ἀφίνω κατὰ μέρος τὰ ἄλλα καμώματα, — τὰ ὁποῖα κάμνουν καὶ ἄλλες λάμπες ὀλιγώτερον δαιμονισμένες ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου, — τὰ αἰφνίδια σπασίματα τῶν γυαλιῶν, τὰς στάσεις τοῦ *μηχανισμοῦ*, τὰ *σφηνώματα* τοῦ *φυτιλιοῦ* κτλ. κτλ. καὶ ἔρχομαι νὰ σας διηγηθῶ τί μου ἔκαμε χθὲς τὸ βράδυ. Αὐτὸ ὑπερβαίνει ὅλα τἀνωτέρω, καὶ εἶνε πολὺ σπουδαῖον διὰ τ' ἀποτελέσματά που εἶχεν... ὡς πρὸς τ' Ἀποτελέσματα τῆς Κυριακῆς μας.

Κατὰ τὴν παλαιάν μου καὶ ὡραίαν συνήθειαν, Κύριοι, Κυρίαι καὶ Δεσποινίδες, εἶχα κατατάξῃ εἰς σωροὺς τὰς ἀπαντήσεις σας καὶ τὰς εἶχα παρατάξῃ ἐπάνω εἰς τὸ μεγάλο τραπέζι τῆς Διαπλάσεως. Μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ κλεισθῶ εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ νὰ ἐργασθῶ ὅλην τὴν νύκτα, — τὸ πρωὶ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιάσω τἀποτελέσματα εἰς τὴν κυρίαν Διάπλασιν, — τὸ πρῶτον που ἔκαμα, φυσικά, ἦτο νὰ περιποιηθῶ μόνος μου καὶ νἀνάψω μόνος μου τὴν λάμπαν μου. Τονίζω τὸ *μόνος μου*, διότι δὲν θέλω νὰ φανταισθῆτε ὅτι ἀνεμίχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν κανένας ἐχθρός. Θεὸς φυλάξοι! Ἐκάθησα λοιπὸν καὶ ἤρχισα τὴν ἐργασίαν. Ἐξαναδιάβαζα τὰς ἀπαντήσεις, τὰς ἐσχολίαζα εἰς τὸ περιθώριον, ἐξέλεγα τὰς καλλιτέρας κάθε σωροῦ, καί... ἄφινα πάλιν κάθε σωρὸν εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ ἐργασία ἦτο μακρὰ καὶ κουραστική. Ἐπέρασαν τὰ «ἄγρια μεσάνυκτα» καθὼς λέγει ὁ ποιητής, κ' ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ παλεύω μὲ τὰ χειρόγραφά σας. Μία ἡ ὥρα... μιάμισυ... ἄρχισα νὰ κουράζωμαι καὶ νὰ νυστάζω. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα καὶ νὰ διακόψω. Ἐπιτέλους... μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος μ' ἕνα γράμμα στὸ χέρι. (Δὲν θὰ ἦτο βέβαια οὔτε πολὺ ἔξυπνον οὔτε πολὺ σύντομον, διὰ νὰ με ἀποκοιμίσῃ.) Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀποκοιμήθηκα βαθειὰ καὶ ὥραν πολλήν. Καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐξυπνοῦσα παρὰ τὸ πρωί, ἂν δὲν μ' ἐξυπνοῦσε... τὸ ἐπεισόδιον.

Ἔβλεπα, λέει, στὸν ὕπνον μου, ὅτι μ' ἔκλεισαν εἰς μίαν στενήν, σκοτεινήν, μαύρην καὶ δυςώδη φυλακήν. Ἡ φυλακὴ αὐτή, λέει, ἐβρωμοῦσε ἀπὸ πετρέλαιον. Μοῦ ἔλειπεν ὁ ἀέρας, μοῦ ἤρχετο ἀσφυξία. Ἐπῆγα, λέει, νὰ σκάσω, — καὶ διὰ νὰ μὴ σκάσω, ἐξύπνησα.

Περίεργον! ἡ ἀπόφασή καὶ τὸ σκότος ἐξακολουθοῦσαν... Κυττάζω τὴν λάμπα μου, καὶ τί νὰ ἰδῶ; Ἕνα γυαλὶ ὁλόμαυρο, μέσα στὸ γυαλὶ μίαν φλόγα κόκκινην, ἀδύνατην πλέον νὰ φωτίσῃ, καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸ γυαλί, ἕνα σύννεφον ἀπὸ καπνούς. Ἡ κυρία λάμπα μου ἐκάπνιζε.

Ἀλλά... τί εἶνε αὐτὸ τὸ γλοιῶδες πρᾶγμα ποῦ αἰσθάνομαι εἰς τὸ στόμα μου, εἰς τὰ χέρια μου, εἰς τὸ πρόσωπόν μου; ... Κυττάζω εἰς τὸ ὠχρὸν φῶς τὸ γράμμα που ἐκρατοῦσα... εἶνε κατάμαυρον! Σηκόνομαι, παρατηρῶ, ἐξετάζω... καὶ μένω κατάπληκτος, ἐνεός! Ὅλαι αἱ ἐπιφάνειαι μέσα εἰς τὸ Γραφεῖον εἶνε σκεπασμέναι μὲ μίαν μαύρην σκόνην, ὡς νὰ ἐχιόνισε, ἀλλὰ μὲ νιφάδας μαύρας καὶ μικροσκοπικάς. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν παράξενην ὕλην εἶνε γεμάτος καὶ ὁ ἀέρας τοῦ δωματίου. Τὸν ἀναπνέω καὶ πνίγομαι, μοῦ ἔρχεται ζάλη, ναυτία. Εἶνε ἡ *καπνιά*... Ἡ λάμπα μου τὴν ἐσκόρπισε ὅπως ὁ Βεζούβιος σκορπίζει τὴν λάβαν. Κ' ἐξακολουθεῖ ἡ ἀθλία νὰ καπνίζῃ, σὰ ἐξερεύγεται... Δὲν ἔχω δυνάμεις οὔτε νὰ φυσήσω, οὔτε νὰνοίξω τὸ παράθυρον... θὰ λιποθυμήσω... Τρέχω πρὸς τὴν θύραν ὡς τρελλός, φεύγω τὴν καταστροφήν, τὸν θάνατον, — καὶ καλῶ μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν πρὸς βοήθειαν.

Αὐτὴν τὴν φοράν, βλέπετε, ἡ χαριτωμένη λάμπα μου ἔγινε θηρίον, τέρας, τὸ ὁποῖον μόνος μου δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ νικήσω.

* * *

Εἰς τὰς ἀγρίας φωνάς μου προσέτρεξεν ὅλο τὸ σπιτικό. Πρῶτα-πρῶτα ἡ Κυρὰ-Μάρθα, ἔπειτα αἱ μεγαλήτεραι ἀδελφαί μου, εἰς τὸ τέλος κ' αἱ μικρότεραι. Ἔφεραν φῶτα, — μιὰν ἄλλη λάμπα εὐάγωγη, δυὸ κεριὰ καλοαναθρεμμένα, — ἄνοιξαν διάπλατα τὰ παράθυρα, ἄρπαξαν τὴν κακὴ λάμπα, τὴν ἔσβυσαν, τὴν ἐκουκούλωσαν μ' ἐφημερίδες, — διότι καὶ

ἀφοῦ ἔσβυσε ἐξηκολούθει θρασέως νὰ καπνίζῃ, — καὶ τὴν ἐξώρισαν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Καὶ εἴδαμεν πλέον ὅλην τὴν καταστροφήν.

Πρῶτον, ἐγὼ εἶχα γίνῃ Ἀράπης! Ἀλλ' εὐτυχῶς, ὄχι ἀπὸ τοὺς Ἀράπηδες ἐκείνους, ποῦ ἂν τοὺς σαπουνίσῃς, χάνεις τὸν κόπον καὶ τὸ σαπούνι... Μ' ἕνα καλὸ σαπούνισμα, ἐπανῆλθα... εἰς τὴν Καυκασίαν φυλήν. Αὐτὸ τὸ κακὸν ἐδιορθώθη. Τ' ἄλλα νὰ ἰδοῦμε!

Καθὼς σᾶς εἶπα, τὸ τραπέζι ἦτο στρωμένον μὲ ἀπαντήσεις. Λοιπόν, ὅλαι αἱ ἀπαντήσεις που ἦσαν ἐπάνω-ἐπάνω, ἐκαλύφθησαν ἀπὸ τὴν *λάβαν*, ἐμαύρισαν, ἐμουντζουρώθησαν ἐλεεινά. Ἐδοκιμάσαμεν νὰ τας σκουπίσωμεν, κ' ἔγιναν χειρότερα. Λέξιν δὲν ἠμποροῦσες νὰ βγάλῃς! Νὰ τὰς σαπουνίσωμεν;... Ἀλλοίμονον! Τὰς ἐμαζεύσαμεν καὶ ὡς ἄχρηστα χαρτιὰ τας ἐπετάξαμεν εἰς τὸ καλάθι. Καὶ ὄχι μόνον αὐτάς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀποκάτω, διότι καὶ τὸ δεύτερον στρῶμα ἐξ αἰτίας που δὲν ἦτο ἐντελῶς σκεπασμένον ἀπὸ τὸ πρῶτον, ἔπαθε ζημίαν σημαντικήν. Καὶ εἰς τὸ τρίτον στρῶμα ἀκόμη, εὑρέθησαν ἀπαντήσεις ποῦ ἐξεῖχαν — ἀπὸ τὸν σωρόν των ἐννοῶ, — εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Εἰς τὸ καλάθι καὶ αὐταί. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ σωροὶ ποῦ *ἐλερώθησαν, ἐκαθαρίσθησαν*. Εἶνε τὸ ἐλεεινότερον λογοπαίγνιον ἀπ' ὅσα ἔκαμα εἰς τὴν ζωήν μου, ἀλλ' εἶνε λογοπαίγνιον ἀληθινόν. Πραγματικῶς, οἱ σωροὶ ἐκαθαρίσθησαν. Περισσότεραι δηλαδὴ ἀπὸ 100 ἀπαντήσεις εὑρέθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι εἰς τὸ καλάθι. Καὶ εἰμπορῶ νὰ σας ἐγγυηθῶ ὅτι δὲν ἦσαν αἱ καλλίτεραι. Κατὰ καλὴν σύμπτωσιν, τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις κάθε σωροῦ, τὰς ἔβαζα εἰς τὸ τέλος, ἀπὸ κάτω. Ἑπομένως ἐπάνω ἦσαν αἱ χειρότεραι, καὶ ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ὑπερέβαιναν τὰς δύο ὡρισμένας σελίδας. Ὥστε αὐτὰς ἔκρινε καλὸν νὰ σκεπάσῃ μὲ τὴν ἀγρίαν της λάβαν ἡ παράξενη λάμπα μου καὶ νὰ τας καταστρέψῃ....

« Τρέχω πρὸς τὴν θύραν ὡς τρελλός.» (Σελ. 146, στήλ. β'.)

Ἀλλὰ πῶς το ἔκαμεν ἄρά γε: Τί ἦταν πάλι αὐτὸ τὸ κακό;

Ἡ Κυρὰ-Μάρθα ἔλεγεν ὅτι ἔπταιε τὸ πετρέλαιον, τὸ ὁποῖον ἦτο κακίστης ποιότητος.

Ἡ Ἀγάπη ἰσχυρίζετο ὅτι ἔπταιε τὸ νέον φυτίλι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐφηρμόζετο καλὰ εἰς τὸν μηχανισμόν.

Ἡ Ἐλπὶς ἐβεβαίονε ὅτι ἔπταιεν ὁ μηχανισμός.

Ἡ Κικὴ ἀπέδιδε τὸ δυστύχημα εἰς τὸν ὕπνον μου.

Τελοσπάντων, δεκατρεῖς ἦσαν, καὶ δεκατρεῖς λόγους εὗρηκαν, ἕως ὅτου ἔλαβα τὸν λόγον ἐγώ.

— Πταίει ἡ λάμπα μου, εἶπα· κανεὶς ἄλλος! Δὲν τὴν ξεύρετε σεῖς τὴν λάμπα μου! Ἔχει γεροντοπαραξενιὲς καὶ ἰδιοτροπίες. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔχει κάποτε καὶ φιλοδοξίες. Νά, αὐτὴν τὴν φοράν, ἐφιλοδόξησε νὰ παίξῃ ρόλον... Θέμιδος. Μάλιστα, ἤθελε νὰ γίνῃ Θέμις! Καὶ μετεβλήθη εἰς ἡφαίστειον κ' ἐκάλυψε μὲ λάβαν ὅλας τὰς περιττὰς ἐπιστολάς.

— Ἀλλὰ τότε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀγάπη, εἰπὲ καλλίτερα ὅτι ἤθελε νὰ γίνῃ Ἥφαιστος!

Ἐγελάσαμεν καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ λάμπα μου ἐβαπτίσθη ἐπισήμως Ἥφαιστος.

— Ὅσον διὰ τὰς καταστραφείσας ἀπαντήσεις, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀγάπη, δὲν βλέπω νὰ εἶνε καὶ ὁλωσδιόλου περιττάι. Κυττάξετε πῶς τας ἐχρησιμοποίησεν ἡ Πίσσα!

Πραγματικῶς. Ἡ Πίσσα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνησυχήσῃ πρὸς στιγμὴν τὸ ἐπεισόδιον, ἐπανεῦρε τὸν *γαλὴ*... νιον ὕπνον της. Κ' ἐκοιμᾶτο μακαρίως εἰς τὸ χαλί, μὲ τὸ κεφάλι μέσα εἰς τὸ πεσμένο καλάθι, χρησιμοποιοῦσα ὡς μαξιλάρι τὸν σωρὸν τῶν ἀχρήστων χαρτιῶν!

Ἐγελάσαμεν καὶ μ' αὐτὸ κ' ἐπήγαμεν εἰς τὰ δωμάτιά μας νὰ μιμηθοῦμε τὴν Πίσσαν. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐργασίαν, μέσα εἰς τὸ καταμουντζουρωμένον Γραφεῖον, τὸ ὁποῖον μὲ πολὺ κόπον ἐκαθαρίσαμεν τὸ πρωί. Ἡ Κυρία Διάπλασις, ἡ ὁποία ἐπερίμενε τ' Ἀποτελέσματα, ἤκουσεν ἀπροσδοκήτως τὰ νυκτερινὰ κατορθώματα τοῦ Ἡφαίστου. Ὀφείλω ὅμως νὰ σημειώσω ὅτι ἡ ἔκπληξίς της δὲν ἦτο μεγάλη.

— Ἄρχισα νὰ συνειθίζω, εἶπε. Ὡς τώρα ἔχομεν κάμῃ δεκαοκτὼ Κυριακὰς καὶ μας συνέβησαν δεκαεπτὰ ἐπεισόδια. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι εἶνε πεπρωμένον κάτι νὰ συμβαίνῃ πάντα, καὶ εἰς τὸ πεπρωμένον πρέπει νὰ ὑποκύπτωμεν ἀγογγύστως, καὶ ἡμεῖς καὶ τὰ καλά μας τὰ παιδιά. Τώρα, Ἀνανία, σὲ παρακαλῶ νὰ γράψῃς τὴν Κρίσιν τῆς Κυριακῆς μὲ τὰς ἀπαντήσεις που ἔμειναν. Ὑποθέτω ὅτι θὰ φθάνουν καὶ θὰ περισσεύουν...

Οὕτως ἐπανῆλθα εἰς τοὺς σωρούς μου κ' ἐξηκολούθησα τὴν ἐργασίαν μου. Ὅταν ἐβράδυασε, ἄναψα πάλιν τὸν Ἥφαιστόν μου, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, δὲν μου ἔδωσε τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν παραπόνου. Ἔκαιε τόσον ἥσυχα, μ' ἐφώτιζε τόσον φρόνιμα, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ τὸν θέσω εἰς ἀποστρατείαν κ' ἐπροσπαθοῦσε, μὲ ὑποκριτικὸν τρόπον, νὰ με κάμῃ νὰ λησμονήσω τὰ χθεσινά. Ὁ κατεργάρης! ποιός το ξεύρει τί κουκκιὰ μοῦ μαγειρεύει!... Ἀλλά... θὰ τὸν *διορθώσω*!

Αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ σωροὶ εἶνε πολλοί. Ἡ Διάπλασις σᾶς εἶχεν ἐρωτήσῃ: «Τί σᾶς εὐχαριστεῖ περισσότερον τώρα τὸν χειμῶνα;» Κ' ἐπειδὴ ὁ χειμὼν ἔχει πολλὰ καὶ ποικίλα θέλγητρα, φυσικὰ κ' αἱ ἀπαντήσεις εἶνε ποικίλαι, ὥστε ὀλίγαι ὁμοιάζουν μεταξύ των, καὶ μερικοὶ σωροὶ ἀποτελοῦνται μόνον ἀπὸ τρεῖς-τέσσαρας ἐπιστολάς.

Παράξενος εἶνε ὁ *Ἄξμος*, ὁ ὁποῖος ἀποφεύγει νὰ ἀπαντήσῃ, θέλει, λέγει, δὲν εἰξεύρει ποῖον χειμῶνα ἐννοεῖ ἡ ἐρώτησις: «τὸν ἰδικόν μας, τὸν ἑλληνικόν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ χιὼν πίπτουσα χρησιμεύει μόνον πρὸς διασκέδασιν — ἢ τὸν χειμῶνα τὸν ρωσσικὸν π. χ.: μὲ τοὺς ἀγρίους του χιονοστροβίλους, τὰς ἀγέλας τῶν πεινάλέων λύκων, τὰ μακρὰ ὡς μουστόλαμπάδες κρύσταλλα καὶ τὴν κατάψυχρον ἀτμόσφαιραν, τὴν καταρρίπτουσαν ῥῖνας καὶ ὦτα, εἰς τὴν ὁποίαν παγώνουν καὶ αὐταὶ αἱ λέξεις διὰ νὰ λυώσουν τὸ θέρος... κατὰ τὸν φιλαληθέστατον κύριον Μυγχάουζεν;»

Ὡραῖα τα λέγει ὁ *Αἶμος*, ἀλλὰ δὲν ἐσυλλογίσθη τὸ ἑξῆς: Οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως δὲν ζοῦν μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' εἶνε διεσπαρμένοι εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη καὶ ἀπολαμβάνουν ὅλους τοὺς χειμῶνας, καὶ τὸν ρωσσικὸν π: χ: ὁ ὁποῖος εἶνε τόσον ἄγριος, καὶ τὸν αἰγυπτιακόν, ὁ ὁποῖος εἶνε γλυκύτερος τοῦ ἑλληνικοῦ. Καθένας λοιπὸν ἔπρεπε νἀπαντήση μὲ τὸν χειμῶνά του. Καὶ αὐτὸ ἔκαμαν ὅλοι. Ἰδοὺ παραδείγματος χάριν: Οἱ *Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες* εἶνε ἀθηναῖοι. Καὶ ἀπὸ τὸν ἀθηναϊκὸν χειμῶνα προτιμοῦν «τὰς ὡραίας ἐκείνας ἡμέρας, τὰς ἡλιολούστους ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι τοις ἐπιτρέπουν νὰ καταβαίνουν εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον.» Πέρνουν τὰ παιγνίδια των καὶ παίζουν πολλὰς ὥρας εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν· ἔχουν δὲ κ' ἕνα φίλον ψαρᾶν «πολὺ καλὸν ἄνθρωπον, πρώην σφουγγαρᾶν, ὁ ὁποῖος τοις πωλεῖ μπαρμπούνια καὶ ψεύματα· ἀλλὰ καὶ τὰ μπαρμπούνια του καὶ τὰ ψεύματά του εἶνε ἐπίσης νόστιμα». (Καὶ μᾶς ἐξηγοῦν ὅτι ὁ γέρων ψαρᾶς τοῖς διηγεῖται ἱστορίας ἀπὸ τὴν θαλασσινήν του ζωήν, μὲ πολλὰς ὑπερβολὰς ὅσον ἀφορᾷ τὰ θαυμάσια, τὰ ὁποῖα εἶδεν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, τότε ποῦ ἀντὶ μπαρμπουνιῶν ἐψάρευε σφουγγάρια.) Ἡ *Λευκὴ Νὺξ* ὅμως, ἡ ὁποία ζῇ εἰς τὴν Πετρούπολιν, — *τί διαφορά !* — ἔχει ὑπ' ὄψει της τὸν ρωσσικὸν χειμῶνα καὶ ἀπαντᾷ ὡς ἑξῆς :

«Ἐκοιμᾶτο μακαρίως.» (Σελ. 147, στ. β'.)

« Νὰ ἐρώτησις δι' ἐμέ, σὰν νά την εἶχα παραγγελιά. Διότι ποῦ ὠνειρεύθηκεν ἡ ἰδική σας χειμωνιάτικη λιακάδα τὸ ἑξαμηνιαῖον ψύχος τῶν πλὴν 15 καὶ 20 βαθμῶν τῆς ἑξηκοστῆς μοίρας μας; Ὅλα εἶνε κατάλευκα καὶ βαρυμένα ἀπὸ χιόνι παχὺ καὶ πυκνό. Κρύσταλλα κρέμονται ἀπὸ ὅλας τὰς προεξοχάς,—ρίνας, γενειάδας, μύστακας. Ὁ Νεύας κρυσταλλοῦται, καὶ ἀντὶ πλοίων φέρει ἐπὶ τῆς ράχεώς του ζῷα, σάνιες (ἕλκυθρα) καὶ τροχιοδρόμους. Οἱ διαβάται χωμένοι εἰς παχείας γοῦνας, χάνουν τὴν μορφήν των τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ κινοῦνται ὡς ὄγκοι ἄμορφοι· δὲν διακρίνεις τοὺς παπάδες ἀπὸ τοὺς ἐμπόρου, καὶ τοὺς κυρίους ἀπὸ τὰς κυρίας ! Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον.

«Μ' εὐχαριστεῖ νὰ χώνουμαι στὴ γοῦνα μου βαθειά, νὰ σηκόνω τὸ γιακᾶ της διὰ τὸν φόβον τῶν αὐτιῶν, νὰ πέρνω τὴ σάκα μου καὶ νὰ κατρακυλῶ εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὰ λεγόμενα *ρωσσικὰ βουνά*... Φορτωμένος χιόνι, κόκκινος σὰν ἀστακὸς —βρασμένος, ἐννοεῖται— ἐπιστρέφω κουρασμένος εἰς τὸ σπίτι. Τί ὡραῖα ποῦ ἔρχεται ἡ ἐργασία, ὕστερ' ἀπὸ τὴν χειμωνιάτικην αὐτὴν γυμναστικήν, ἡ ὁποία βέβαια ἔχει καὶ τὴν ποίησίν της! »

Ἀναλόγους διασκεδάσεις προτιμοῦν ὅλοι σχεδὸν ὅσοι ζοῦν εἰς βόρεια μέρη. Αἱ καλλίτεραι ἀπαντήσεις αὐτοῦ τοῦ σωροῦ τῶν «βορείων» εἶνε ἡ τοῦ *Φρᾶ Διαβόλου*, διὰ τὸν ὁποῖον «ἡ παγοδρομία εἶνε τὸ μόνον εἶδος ποὺ τον εὐχαριστεῖ τὸν χειμῶνα καί του ἀρέσει περισσότερον . . . ἀπὸ τὴν ἄλγεβραν !» καὶ ἡ τοῦ *Αἰόλου*, ἐνθέρμου φίλου τῆς ἰδίας ἀσκήσεως, ὁ ὁποῖος ἐπιλέγει : «Ἐδῶ, εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα, ὅπου αἱ χιόνες εἶνε ἄφθονοι καὶ οἱ πάγοι ἀκτινοβολοῦν εἰς τὸν ἥλιον (ὅταν εἶνε ἥλιος, βέβαια !) ὁ χειμὼν εἶνε ἀπολαυστικώτατος καὶ ἡ παγοδρομία εἶνε ἡ συνήθης χειμερινὴ ἀπόλαυσις.»

* * *

Ὁ *Φρᾶ-Διάβολος*, καθὼς εἴδατε, ὁμολογεῖ εἰλικρινέστατα ὅτι προτιμᾷ τὴν παγοδρομίαν ἀπὸ τὴν Ἄλγεβραν. Ἐν τούτοις, θὰ πιστεύσετε ὅτι ὑπάρχουν καὶ παιδιά, τὰ ὁποῖα προτιμοῦν τὴν Ἄλγεβραν ἀπὸ τὴν παγοδρομίαν, καὶ ἐν γένει ἀπὸ ὅλας τὰς διασκεδάσεις τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ βορεινοῦ καὶ τοῦ μεσημβρινοῦ. Ὁ *Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ* παραδείγματος χάριν, ἀπαντᾷ : «Τί ἄλλο νά μ' εὐχαριστῇ ἀπὸ τὰ μαθήματά μου, ἀφοῦ τώρα εἶμαι μαθητὴς τῆς ἐμπορικῆς Σχολῆς;» — Ἡ *Εὐμολπιάς*, ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς μικρὰν κωμόπολιν ὅπου δὲν ὑπάρχουν διασκεδάσεις, «εὐχαριστεῖται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων της, ἀφοῦ ὁ χειμών, καθὼς ἔγραψε κάποτε καὶ ὁ κ. Φαίδων, ἔχει περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχήν.» — Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος*, πάντοτε καλλιγράφος καὶ κομψός, συλλογίζεται ὅτι ἓν ἔτος ἀκόμη θὰ σπουδάζῃ, καὶ ἔπειτα θὰ ἐργασθῇ διὰ νἀνακουφίσῃ τοὺς γονεῖς του. «Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργία δὲ τ' ὄνειδος.» Ἡ σκέψις αὐτὴ τον κάμνει νὰ καταβάλλῃ ἀκόμη μεγαλητέρους κόπους, καὶ οἱ κόποι αὐτοὶ εἶνε ἡ μεγαλητέρα εὐχαρίστησις τοῦ χειμῶνός του.—Τὴν ἰδίαν προτίμησιν φαίνεται νὰ ἔχουν ὁ *Νυκτοφύλαξ*, ὁ *Περσεὺς* ὁ *Ταρλαμπούμπας*, τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*, τὸ ὁποῖον δίδει μεγάλην σημασίαν εἰς τοὺς ἐπαίνους τῶν καθηγητῶν καὶ τὰ Εὔσημα τῆς Διαπλάσεως (κόπους δὲν ἀντιπροσωπεύουν καὶ αὐτά;) καὶ τέλος ἡ *Ὡραία Λευκάς*, ἡ ὁποία τὸν χειμῶνα ὑποφέρει μὲν ἀπὸ χιονίστρες, ἀλλὰ τῆς εἶνε προςφιλὴς καί την εὐχαριστεῖ, διότι «μὲ τοὺς κόπους τοῦ χειμῶνος ἀπολαμβάνει τὰς εὐχαριστήσεις τῶν ἐξετάσεων, τὰ βραβεῖα καὶ τοὺς ἐπαίνους, εὐχαριστεῖ δὲ τοὺς γονεῖς της, τοὺς ἀνωτέρους της καὶ τὴν τόσον ἀγαπημένην Διάπλασιν, ἡ ὁποία μᾶς ἐμπνέει τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα.»

Καὶ ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου* ἀπαντᾷ πολὺ εὔμορφα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι παρεξήγησε τὴν ἐρώτησίν μας. Ἡμεῖς δὲν ἠρωτήσαμεν ποίαν ἐποχὴν προτιμᾶτε, διὰ νἀπαντήσῃ ὅτι προτιμᾷ τὸν χειμῶνα, (διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους, καὶ ἀκόμη διότι, «ὁ Μιχαὴλ Στρογγὼφ τοῦ φαίνεται πιὸ εὐχάριστος ὅταν τον διαβάζει τὸν χειμῶνα».) Ἀλλ' ἠρωτήσαμεν ποίαν διασκέδασιν, ποίαν εὐχαρίστησιν τοῦ χειμῶνος προτιμᾶτε, καὶ ὄχι τοῦ περυσινοῦ ἢ τοῦ φετεινοῦ, ἀλλ' ἐν γένει κάθε χειμῶνος. Δι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπέτυχε καὶ ἡ *Αὔρα τῆς Ἐλευθερίας*, ἡ ὁποία γράφει ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀπαντᾷ ὅτι την εὐχαριστεῖ ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἑλληνικῶν πολεμικῶν πλοίων, (ἡ ὁποία βέβαια δὲν γίνεται κάθε χειμῶνα !) καθὼς καὶ ἡ *Κρῆσσα Κορασίς*, τῆς ὁποίας ἡ ἀπάντησις εἶνε ἐπίσης πατριωτική, ἀλλὰ καὶ ἐπίσης ἄσχετος μὲ τὴν ἐρώτησιν.

« Ἔχουν δὲ κ' ἕνα φίλον ψαρᾶν... » (Σελ. 148, στήλ. α'.)

Ἀκούσατε τώρα τὴν *Ζωηρὰν Ἀκανθυλλίδα*. Αὐτὴ σπουδάζει εἰς ἓν Ὠδεῖον εὐρωπαϊκόν, φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε βιολίστρια πρώτης τάξεως. Λοιπόν, ἡ μεγαλητέρα της εὐχαρίστησις εἶνε ὅταν τὸ Σχολεῖόν της δίδῃ συναυλίαν. Κ' ἐπειδὴ αἱ συναυλίαι δίδονται τὸν χειμῶνα, φυσικὰ ἡ εὐχαρίστησίς της εἶνε χειμερινή. «Δὲν ὑπάρχε,— γράφει,—ὡραιότερον πρᾶγμα παρὰ νὰ παίξῃς καλὰ τὸ κομμάτι σου, κ' ἔπειτα νά σε χειροκροτοῦν, νά σου ρίπτουν ἀνθοδέσμας καὶ στεφάνια, νά σου φωνάζουν μπράβο ! μπράβο ! μπίς ! Ἐγὼ εἶμαι εὐτυχεστάτη ὁσάκις μοῦ γίνεται ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀποθέωσις (καλὰ τὴν εἶπα ;) καὶ αἰσθάνομαι τὴν καρδιάν μου νὰ πάλλῃ ἀπὸ εὐτυχίαν, ἀπὸ χαράν, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς τοὺς ὤμους μου φυτρόνουν πτέρυγες καὶ ὅτι πετῶ ὑψηλά, ὑψηλά. . . » Νὰ μία εὐχαρίστησις, ποῦ δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νά την αἰσθανθῇ ὁ καθένας, —τόσον τὸν χειμῶνα ὅσον καὶ τὸ καλοκαῖρι,—ἐὰν δὲν παίζῃ καλὸ βιολί.

Τώρα ἔρχεται ὁ *σωρὸς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι,—κατ' ἀντίθεσιν* τῶν ἄλλων που ἀγαποῦν τόσον τὰ μαθήματα,—προτιμοῦν ἴσα-ἴσα τῆς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος ποῦ τὸ Σχολεῖον εἶνε κλειστόν, δηλαδὴ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτάς. Ὡς εἰσαγωγὴ εἰμπορεῖ νά μας χρησιμεύσῃ ἡ ἀπάντησις τῆς *Κάκιας*, ἡ ὁποία προτιμᾷ τὸ Σαββατόβραδο διὰ νὰ ὀνειροπολῇ . . . τὰς διασκεδάσεις τῆς ἐπομένης. Ἀλλὰ τὰ θέλγητρα τῆς «ἐπομένης» τὰ συνοψίζει ὡραῖα ἡ ἐπομένη, δηλαδὴ ἡ *Παλλάς* :

«Δὲν εὑρίσκεις,—λέγει,—ὅτι εἰς τὴν Κυριακὴν συγκεντρόνεται πᾶσα εὐχαρίστησις ; Θὰ ὑπῆρχαν τόσαι διασκεδάσεις ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ Κυριακή, καὶ μάλιστα διὰ τὰ μικρὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ὅλην τὴν ἑβδομάδα μελετοῦν, ἐργάζονται κτλ ; Ὁ χειμών μ' εὐχαριστεῖ ὅσον καὶ τὸ καλοκαῖρι, μάλιστα ὅταν εἶνε βροχερὸς καὶ μὲ χιόνια. Ἀλλὰ πιὸ πολὺ μ' εὐχαριστεῖ ἡ χειμωνιάτικη Κυριακή, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ ἐξυπνήσω πρωΐ, πηγαίνω εἰς τὴν λειτουργίαν, ἐπιστρέφουσα εὑρίσκω τὴν Διάπλασιν ποῦ μ' εὐχαριστεῖ τόσον, καὶ ἔπειτα διασκεδάζω ὅπως θέλω. Σοῦ στέλλω δύο τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν διὰ τὴν *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* καὶ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας*. (Μὰ τί γυρεύει αὐτὸ εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς ;) Καὶ τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του.»—Ἄλλο τοῦτο πάλι ! Δὲν εἴπαμεν ὅτι εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς δὲν πρέπει νὰ γράφετε τίποτε ἄλλο, διότι πηγαίνει χαμένον ; Ἰδού, τὰ συλλυπητήρια τῆς *Παλλάδος* , δὲν διεβιβάσθησαν ἐγκαίρως εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, διότι αἱ ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς δὲν ἀναγινώσκονται τὴν ἡμέραν ποῦ λαμβάνονται, ἀλλὰ φυλάσσονται ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα των.

Τὸ *Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον* ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς ἐν γένει, προπάντων ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε ὡραῖος καὶ εἰμπορεῖ νὰ πηγαίνῃ μὲ τὸ ποδήλατόν του εἰς τὸ Φάληρον. Καὶ ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος* ἐπίσης. . . καὶ πολλοὶ ἄλλοι μικροὶ Ἀθηναῖοι ἀγαποῦν τόσον τὸ ποδήλατον ὅσον καὶ τὸ Φάληρον. Ἐνθυμοῦμαι μίαν ὡραίαν Κυριακὴν τοῦ χειμῶνος, ποῦ ἐπῆγα περίπατον εἰς τὴν Λεωφόρον Συγγροῦ—τὴν νέαν λεωφόρον, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ μεγαλοπρεπέστατα εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον,—εἶδα τόσα ποδήλατα μὲ μικροὺς Ἀθηναίους, ὥστε μοῦ ἐφάνη ὅτι εὑρίσκομαι εἰς . . . Ποδηλατοδρόμιον.

Ἀπὸ τὸν ἴδιον σωρὸν θἀναφέρω ἀκόμη τὸν *Ἄσπρον Ἀράπην*, ὁ ὁποῖος ἐξυμνεῖ τὴν Κυριακήν, τὴν ὁποίαν «μὲ πόσην χαρὰν καὶ λαχτάραν την περιμένει κανεὶς τὸν χειμῶνα, καὶ πόσον ἀδιαφόρως την ὑποδέχεται τὸ καλοκαῖρι,— διότι τὸ καλοκαῖρι, ἕνεκα τῆς ἀργίας, ὅλαι αἱ ἡμέραι εἶνε αἱ ἴδιαι»—τὴν *Ντοὺμπλ Τρίπλ*, ἡ ὁποία προτιμᾷ τὰς ἁγίας καὶ μεγάλας ἑορτάς,—τὴν *Γοργόφτερην Ἐλπίδα*, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τὰ Χριστούγεννα, καὶ μάλιστα τὰ Ζακυνθινά, τὰ ὁποῖα ἑορτάζονται τόσον ὡραῖα καὶ ποιητικά,—τὸν *Μικρούτσικον*, ὁ ὁποῖος λατρεύει τὴν Πρωτοχρονιὰν μὲ τὰ ὡραῖά της δῶρα (ἂν ὅμως ἡ 25 Μαρτίου ἦτο εἰς τὸν χειμῶνα, θὰ ἐπροτιμοῦσε βεβαίως αὐτήν.) — καὶ τὸ *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι*, τὸ ὁποῖον τὰς ἑορτὰς πηγαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ στέκεται κοντὰ εἰς τὸν ψάλτην, καὶ ψάλλει τὰ ὡραῖα τροπάρια μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνούλαν του, (ἂς μή την ἤκουσα, τὸ ὑποθέτω. . .)

Καὶ ἡ *Δόξα τῆς Ἑλλάδος* ἀγαπᾷ τὰς ἑορτάς, διότι ἀγαπᾷ τὴν προσευχήν. Θὰ πῆτε, καὶ τὸ καλοκαῖρι δὲν προσεύχεται; Βεβαίως. Ἀλλὰ τὸν χειμῶνα, λέγει, ἡ προσευχὴ γίνεται μὲ μεγαλητέραν κατάνυξιν καὶ ἀφοσίωσιν, καὶ τὸν χειμῶνα εἶνε αἱ περισσότεραι ἑορταὶ καὶ νηστεῖαι.—Παρατηρῶ ὅτι αἱ δύο τελευταῖαι ἐπιστολαὶ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Βλέπετε πόσον ἀκμάζει ἐκεῖ ἡ θρησκευτικὴ ἀνατροφὴ καὶ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα ; Κανένας Ἀθηναῖος δὲν εἶδα νὰ γράφῃ μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὴν προσευχήν. Δὲν θέλω νὰ εἴπω τίποτε δι' αὐτό. Τὸ σημειόνω ἁπλῶς ὡς χαρακτηριστικόν.

«Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀποθέωσις ..» (Σελ. 149, στήλ. α'.)

* * *

Τὸ χιόνι !

Τί ὡραιότερον, ἁβρότερον, ποιητικώτερον καὶ διασκεδαστικώτερον ὑπάρχει τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὸ χιόνι ; καὶ μάλιστα ὅταν πέφτῃ λίγο, ὅπως εἰς τὰ εὐτυχῆ μας κλίματα ; Ὁ σωρὸς τῶν χιονοφίλων, φυσικά, εἶνε ἀπὸ τοὺς παχυτέρους. Ἰδοὺ ἡ *Κυρία Σκαρφαλόστρα*, μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας σπανίως χιονίζει, καὶ δι' αὐτὸ ὅταν χιονίσῃ, κάμνομεν τόσες τρέλλες «διὰ νἀναπληρώσωμεν τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα δὲν εἴχαμεν αὐτὴν τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν»—ἡ *Κυρία Τρίγκι-Τράγκα* (καλὰ δὲν εἶπα ὅτι ἔχομεν εἰς τὸν κύκλον μας καὶ κυρίας;) ἡ ὁποία γράφει ὡραῖα, ἐμπνεομένη ἀπὸ τὸ ὡραῖον θέαμά που βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρόν της·— ἡ *Ἀκακία*, ἡ ὁποία παρομοιάζει τὸ χιόνι «μὲ μαγικὸν πέπλον ποὺ μας κρύπτει τὴν Ἄνοιξιν»· — ὁ *Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου*, εἰκονογραφημένος κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀλλ' ἐνθυμούμενος μέσα εἰς τὴν . . . χιονώδη εὐτυχίαν του, «τοὺς δυστυχεῖς πτωχοὺς καὶ τὰ κακόμοιρα τὰ πουλάκια»· — τὸ *Χρυσοῦν Μῆλον*, τὸ ὁποῖον ὅταν ἔγραφεν, εὑρίσκετο εἰς ἀνάρρωσιν καὶ μὲ μεγάλην του λύπην δὲν ἠμποροῦσε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν χιονοπόλεμον· — ἡ *Μυστηριώδης Φύσις* (καὶ αὐτὴ Κυρία !) ἡ ὁποία τρελλαίνεται «μὲ γκέτες μὲ γάντια καὶ μὲ σκοῦφον νὰ παίζῃ ἔξω χιονιές, καὶ ἀφοῦ ζεσταθῇ ἀρκετά, νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ σπίτι, ὅπου περιμένει ἡ θερμάστρα ἀναμμένη καὶ τὸ τσάϊ ἕτοιμο»· — ὁ *Ἀετιδεύς*, ἡ *Ροδόπη* κτλ. κτλ.

Ἀλλ' ἡ καλλιτέρα ἀπάντησις ἀπὸ αὐτὸν τὸν σωρὸν εἶνε τῆς *Ἐαρινῆς Ἑσπέρας*, ἡ ὁποία λέγει : «Εἰς μίαν τοιαύτην ἐρώτησιν ἡμεῖς ἐδῶ, δηλαδὴ οἱ Βλάχοι (ἡ *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα* γράφει ἀπὸ τὸ Γαλάζιον,) ἂν θέλωμεν νἀπαντήσωμεν

μὲ ὅλα ὅσα μᾶς εὐχαριστοῦν, μᾶς χρειάζονται τουλάχιστον δέκα σελίδες, ἐπειδὴ ὁ χειμών μας ἀρχίζει τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ τελειόνει τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἀλλ' ἐγὼ θὰ συντομεύσω τὰς εὐχαριστήσεις μου, ἐπειδὴ πολὺ φοβοῦμαι τὴν Θέμιδα (γράφε τὸν Ἥφαιστον!) ἡ ὁποία χωρὶς πολλὰ-πολλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἡ ἀπάντησις εἶνε καλὴ ἢ ὄχι, τὴν πετᾷ εἰς τὸ καλάθι. ("Οχι, παίζουμε!) — Λοιπὸν ἀπ' ὅλα περισσότερον μ' εὐχαριστοῦν τὰ χιόνια. Θά σας φανῇ παράξενον, ἀλλὰ τί με μέλει! (Καθόλου...). Μάλιστα ὅταν εἶνε πολλά, ὡς ἕνα μέτρο τουλάχιστον. Τότε ἐνδύομαι σὰν νὰ εἶμαι διὰ τὴν Σιβηρίαν, βγαίνω ἔξω μὲ τὰδέλφια μου, ἂν ἔχω καὶ φίλας μαζί μου τόσο τὸ καλλίτερον, καὶ ἀρχίζομεν τὸν πόλεμον μὲ τὰ χιόνια. Τί ὡραῖα ποὺ εἶνε! Ἀχ! καὶ νὰ ἤσουν πιὸ κοντά, νὰ σοῦ πετοῦσα μερικὲς μπάλλες! Στοιχηματίζω ὅτι θά σ' ἐνικοῦσα..."

Ἡ *Λαίμαργη Κόρη* (ὄνομα καὶ πρᾶγμα) ἀγαπᾷ τόσον πολὺ τὸ χιόνι, ὥστε ἀπὸ τὴν πολλήν της ἀγάπην... τὸ τρώγει. «Ἡ χαρά μου, μόλις χιονίσῃ — γράφει, — εἶνε νὰ βγῶ ἔξω μὲ ἕνα ποτῆρι καὶ μὲ ἕνα κουτάλι, καὶ νὰ το γεμίσω χιόνι. Ἔπειτα ρίχνω μέσα ὀλίγο ροσόλι τριαντάφυλλο, ἢ ὀλίγο κονιάκ, ἢ ὀλίγο κίρς (ποὺ πηγαίνει καλλίτερ' ἀπ' ὅλα) καὶ το τρώγω. Δὲν φαντάζεσαι τί νόστιμο ποὺ εἶνε! Σὲ βεβαιῶ ὅτι τὸ προτιμῶ ἀπ' ὅλα τὰ παγωτὰ τῶν ζαχαροπλαστείων — καὶ φυσικά, ἀφοῦ εἶνε παγωτὸν πού το κατασκευάζει ὁ ἴδιος ὁ Θεός.»

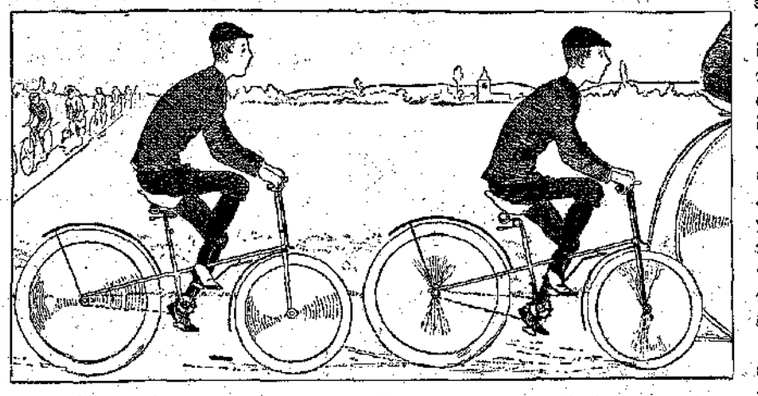

«Τὸ Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον καὶ ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος.» (Σελ. 149, στήλ. α'.)

Τί διαφορὰ ἀπὸ τὰς χειμερινὰς εὐχαριστήσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους; ἕως τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται μερικοὶ ἄλλοι ὅταν, τώρα τὸν χειμῶνα, συλλογίζωνται, εὐεργετοῦν καὶ ἀνακουφίζουν πτωχούς!.. Ὁ σωρὸς τῶν ἀλτρουϊστῶν αὐτῶν δὲν εἶνε μικρότερος ἀπὸ οἱονδήποτε σωρὸν ἐγωϊστῶν. Ἀλλὰ θἀναφέρω μόνον ἐκείνους πού τα γράφουν καλλίτερα καὶ που φαίνονται εἰλικρινέστεροι. Διότι, καθὼς σᾶς εἶπα καὶ ἄλλοτε, ἔχω τὸ ἀδιόρθωτον ἐλάττωμα νὰ δυςπιστῶ εἰς τοὺς *ἀγγελισμοὺς* τῶν παιδιῶν... Λοιπόν, προτιμοῦν τώρα τὸν χειμῶνα τὴν ἐλεημοσύνην: ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης*, ἡ *Κυματίζουσα Σημαία*, ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων*, ὁ *Διπέφαλος Ἀετός*, ἡ *Μαγευμένη Ἀκροθαλασσιά*, ἡ *Φιλόπατρις Ἰάς*, ὁ *Μικρὸς Ραφαὴλ* κτλ. Μόνον ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα, τὰ πολὺ γνωστά σας, ἐννοεῖτε πόσον καλογραμμένοι εἶνε αὐταὶ αἱ ἀπαντήσεις. Καὶ ἂν δὲν δημοσιεύω καμμίαν, εἶνε διότι δὲν εἰξεύρω ποίαν νὰ προτιμήσω. Ὁπωσδήποτε συνιστῶ ὅλους τοὺς ἀνωτέρω εἰς τὸν Ἔπαινον τῆς Διαπλάσεως.

Χάριν ποικιλίας, ἂς ἴδωμεν τώρα καὶ τοὺς *ποικίλους*, ἐκείνους δηλαδὴ οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ὡρισμένην προτίμησιν, ἀλλ' ἀγαποῦν ὅλα τὰ χειμερινὰ θέλγητρα: χορούς, διασκεδάσεις, βιβλία, θερμάστραν, τσάϊ, χιόνι, ἐκδρομὰς καὶ τὰ λοιπὰ ἀναρίθμητα. Ὀλίγο ἀπ' ὅλα! Ἰδοὺ πρῶτα-πρῶτα τὸ *Φίλημα Σκιᾶς*, μὲ μίαν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν, ἔπειτα τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος*, (τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ δυστυχισμένον ὅταν ἡ βροχὴ το ἀποκλείῃ εἰς τὸ σπίτι, ἀλλὰ καὶ τότε καταγίνεται εἰς τὴν ζαχροπλαστικὴν μὲ συνταγές, καὶ ὅποιος θέλει ἂς τοῦ γράψῃ νὰ του στείλῃ μερικές) ἡ *Πτωχικὴ Καλύβη* (ἡ ὁποία εἰς τὸ τέλος ἐρωτᾷ καὶ... ἂν ἐλήφθησαν αἱ Ἀσκήσεις της!) ὁ *Οὐδεὶς* (ὁ ὁποῖος μόνον τὰ μαθήματα δὲν ὑποφέρει, διότι δέν του ἀφίνουν νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰπολαύσῃ) τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, τὸ ὁποῖον τα λέγει ποιητικώτατα (μάλιστα γιὰ κεῖνο τὸ πουλάκι, ποὺ κελαϊδοῦσε-κελαϊδοῦσε ἐπάνω στὸ χιονισμένο τὸ σύρμα!) ἡ *Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν*, ἡ *Δωρὶς Παρθένος* (ἡ ὁποία δὲν λησμονεῖ οὔτε τὸ σαλέπι) ἡ *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας*, κτλ.

Ὁ ἀκόλουθος σωρὸς εἶνε... τῶν ὑπναράδων. Ὡς τύπος εἰμπορεῖ νὰ μας χρησιμεύσῃ ἡ σύντομος καὶ εἰλικρινεστάτη ἐπιστολὴ τοῦ *Μικροῦ Λεσβίου*: «Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον περισσότερον μ' εὐχαριστεῖ εἶνε ὅταν, τὰς Κυριακάς, δὲν σκέπτομαι ὅτι πρέπει νὰ ἐγερθῶ ἀπὸ τῆς ὅης πρωϊνῆς ὥρας, (μὲ αὐτὸ μάλιστα τὸ ψῦχος) ἀλλὰ δύναμαι, χωρὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου, νὰ παραμείνω εἰς τὴν κλίνην μέχρι τῆς ἑνάτης.» Ἀλλὰ καὶ ἡ *Καρδία τῶν Ἑλλήνων*, μολονότι τὸν χειμῶνα τῆς ἀρέσει νὰ περικυκλοῦται ὑπὸ τῆς οἰκογενείας της καὶ νὰ ἐκπληρῇ ὅσον δύναται τὸ καθῆκόν της (τοῦτο δὲ πάντοτε καὶ παντοῦ) ὅμως προτιμᾷ τὸν γλυκὺν πρωϊνὸν ὕπνον «ὅταν ἔξω φυσᾷ καὶ ψιλὸ πέφτει χιόνι.» Ἡ δὲ *Ἀετομάχος*, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ ἐπίσης τὸν ὕπνον, δὲν θέλει πολύ, ἀλλὰ καλόν. Καὶ καλὸς ὕπνος μόνον τὸν χειμῶνα μᾶς δίδεται, διότι εἶνε τελείως ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰ ἐνοχλητικὰ ἔντομα τοῦ καλοκαιριοῦ, — κόριζες, ψύλλους, σκνίπες, κουνούπια, ποὺ δὲν ὀποφέρονται...

Καλὲ αὐτὰ τὰ παιδιὰ κοντεύουν νὰ με κάμουν νὰ νυστάξω. Τόσον ὡραῖα περιγράφουν τὰ θέλγητρα τοῦ χειμωνιάτικου ὕπνου, μὲ τὸ ζεστὸ κρεββάτι καὶ τὴν ἀπουσίαν τῶν αἰμοβόρων ἐντόμων... Δυςτυχῶς θἀργήσω νὰ κοιμηθῶ, διότι μένουν ἀκόμη ἀπαντήσεις πολλαί.

* * *

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν τὴν χειμωνιάτικην νύκτα, ἀλλ' ὄχι κυρίως διὰ τὸν ὕπνον. Ναί μὲν ὁ *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος* ἀγαπᾷ νὰ κοιμᾶται, ἀλλὰ διὰ νὰ βλέπῃ ὡραῖα ὄνειρα. Νά, προχθὲς εἶδε ὅτι ἦτο ἀληθινὸς Ἀννίβας, καὶ διέβη τὰ Πυρηναῖα καὶ εἰςήλασε νικηφόρος εἰς τὴν Ρώμην, — καὶ ἀκόμη ὅτι ἐπῆρε τὸ Α' Βραβεῖον τῆς Κυριακῆς. Ἡ ἐπιστολή του εἶνε πολὺ καλογραμμένη καὶ θά το ἔπερνε, ἀλλά... δὲν εἶνε ὁλωςδιόλου χειμερινή. Ὀνειρα δὲν βλέπει κανεὶς καὶ τὸ καλοκαῖρι;

Τὲς χειμωνιάτικες νύκτες μὲ τὴν μελέτην των, τὸ εὐχάριστον διάβασμα, τὰ παραμύθια τῆς γιαγιᾶς, τὴν οἰκογενειακὴν συναναστροφὴν κτλ. ἀγαποῦν τὸ *Ἀέτειον Ὄμμα*, ὁ *Ἀστὴρ τῆς Θάσου*, ἡ *Κωπηλάτης τῆς Κύθνου*, ὁ *Ζαχαρίας Καβιδουλίνος*, ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* (μολονότι αὐτὴ ἀγαπᾷ καὶ τὸν περίπατον, συλλογίζεται καὶ τοὺς πτωχούς,) ἡ *Νοητὴ Ῥομφαία* (κάμνει καὶ κάτι ὑπαινιγμούς, τοὺς ὁποίους δὲν ἐνόησα') ἡ *Πέτρα Σκανδάλου*, ὁ *Τυδεὺς* καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἀλλὰ εἰς τὰς οἰκογενειακὰς συναναστροφὰς τῆς χειμερινῆς νυκτός, ὅπως καὶ τῆς χειμερινῆς ἡμέρας, βασιλεύει ἡ θερμάστρα. Ὅσην ποίησιν σκορπίζει ἔξω τὸ χιόνι, ἄλλην τόσην σκορπίζει μέσα ἡ θερμάστρα, προπάντων ὅταν εἶνε τζάκι καὶ καίεται μὲ ξύλα... Αὐτὸ τὸ ὡραῖον χαρακτηρι-

στικὸν τοῦ χειμῶνος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ το λησμονήσουν οἱ φίλοι μας, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοί το προτιμοῦν ἀπ' ὅλα. Δηλαδή, εἴτε ἡμέραν εἴτε νύκτα, νὰ κάθηνται κοντὰ 'στὴ φωτιά, νὰ διαβάζουν, νἀκούσουν παραμύθια καὶ... νὰ ψήνουν κάστανα. Ὀλίγοι λησμονοῦν τὴν τελευταίαν αὐτὴν λεπτομέρειαν, καὶ εἰς τὸν σωρόν, τὸ ὁποῖον ἔχω τώρα ὑπ' ὄψει μου, τὰ κάστανα παίζουν ρόλον σπουδαῖον. Ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς*, ἡ *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις*, ὁ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ*, τὸ *Ῥόδον τῆς Ἀνατολῆς*, ὁ *Τύλλος Ὀστιλλίος*, ὁ *Φαίνων* (ὁ ὁποῖος θέλει καὶ κρασὶ — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποδοκιμάζω, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι διὰ τὰ παιδιὰ τὰ ποτὰ εἶνε περιττά...) ὁ *Ἑλληνόπαις*, τὸ *Χρυσόψαρο* καὶ ἡ *Ἰνώ*, ψάλλουν τὰ κάστανα εἰς ὅλους τοὺς τόνους. — Τὸ *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας* θέλει σόμπαν, ἱστορίας καὶ τόμους Διαπλάσεως. — Ἡ *Μαστίχα τῆς Χίου* ἀγαπᾷ νὰ κάθεται μὲ τὴν ἀδελφούλα της κοντὰ 'στὴ φωτιά, καὶ νὰ τῆς ζεσταίνῃ τὰ παγωμένα χεράκια. — Ὁ *Πρίγκιψ Τζάλμας* ἀγαπᾷ ἐπίσης νὰ κάθηται πλησίον τῆς πατρικῆς *ἑστίας* «ἀπολαμβάνων τὸ ἐκ τῆς πυρᾶς θάλπος καὶ αἰσθανόμενος τοῦτο φαῦον τὸ πρόσωπόν του.» — Ἡ *Χαρούμενη Καρδούλα* εἶνε εὐτυχὴς νὰ διαβάζῃ 'στὴ ζέστη τ' ἀγαπητά της φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως· ἀλλὰ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν τῆς ἐπροξένησεν ὁ ἐφετεινὸς χειμών, ὁ ὁποῖος τῆς ἐχάρισε ἕνα ἀνεψάκι. — Τέλος τὸ *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* ἀγαπᾷ «μίαν καλὴν θερμάστραν, γεμάτην μὲ πολλὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα νὰ δίδουν λάμψεις μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα, νὰ κάθηται ἀπέναντι καὶ νὰ ρουφᾷ τὸ τσάϊ της σὰν κανένας Μανδαρῖνος πρώτης τάξεως, κτλ.» (Μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ τσάϊ εἶνε πολὺ προτιμώτερον ἀπὸ τὸ κρασί.)

«Τὸ προτιμῶ ἀπ' ὅλα τὰ παγωτὰ τῶν ζαχαροπλαστείων.» (Σελ. 150, στήλ. α'.)

Ἔρχονται τώρα οἱ φιλόκοσμοι, οἱ διασκεδαστικοί, οἱ ἀγαπῶντες τὸν χειμῶνα διὰ τὰ θέατρά του, τοὺς χορούς του κτλ. Ἡ *Κόρη τοῦ Αἰθέρος* ἀγαπᾷ περίπατον μὲ ἄμαξαν ὑπὸ λαμπρὸν ἥλιον, θέατρον ὅπου νὰ παίζωνται ἔργα διδακτικὰ καὶ ὠφέλιμα διὰ παιδιά, (ποῦ νά το εὕρῃ αὐτό;) bals d'enfant, καὶ ἄλλα πολλά. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ συλλογίζεται τοὺς πτωχούς, διὰ τοὺς ὁποίους νομίζει ὅτι καμμία χειμερινὴ εὐχαρίστησις δὲν ὑπάρχει. — Ὁ *Κυανοῦς Νεῦλος* προτιμᾷ τὴν ἑσπερινὴν συναναστροφήν, μὲ ὀλίγους ξένους, μὲ πολλὴν ζέστην, μὲ ἱστορίας καὶ μὲ ἀνέκδοτα. — Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε ὁ *Ἀστερόεις Οὐρανός*, ὁ *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας*, ὁ *Νίκος Κατερινόπουλος*, (ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ πολὺ τὰς διασκεδάσεις καὶ ὀλίγον τὰ μαθήματα, — ἐκτὸς τῶν Γαλλικῶν τοῦ κ. Μπρισσώ), ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης*, (ἡ ὁποία φαίνεται πολὺ λυπημένη, διότι ἡ ἡλικία της δὲν της ἐπιτρέπει νὰ πηγαίνῃ εἰς τοὺς χορούς,) ὁ *Νυκτοκόραξ*, (τὸν ὁποῖον εὐχαριστεῖ περισσότερον μιὰ χειμωνιάτικη καλωσύνη μὲ λιακάδα, διὰ νὰ κάμνῃ μακρυνοὺς περιπάτους,) καὶ τὸ *Ἀσημένιο Κῦμα*, τὸ ὁποῖον, ὡς γνήσιος Ἀθηναῖος, ἀγαπᾷ περισσότερον τὸν κυριακάτικον πρωϊνὸν περίπατον τῆς Δενδροστοιχίας ἢ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας, ὅπου πηγαίνει πάντοτε μὲ τὴν διδασκάλισσάν του, διότι εἶνε μικρὸς καὶ δὲν ἐξέρχεται μόνος. (Ἡ ἀπάντησίς του πολὺ καλογραμμένη.)

Τί ἀντίθεσις τώρα! Φαντασθῆτε ἕνα *Μεγιστέα*, νὰ προτιμᾷ ἀπ' ὅλα τὴν ἐργασίαν! μίαν *Ἐλένην Μάλλη* βοηθοῦσαν τὴν μητέρα της εἰς ὅλας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας καὶ περιποιουμένην τὰδέλφια της, ποῦ εἶνε πολὺ μικρά! καὶ μίαν *Ἐλικωνιάδα Παρθένον* νὰ κάμνῃ ἐργόχειρον ἕως νὰ βραδυάσῃ, καὶ τὴν νύκτα, ποῦ εἶνε τόσον μεγάλη, νἀναγινώσκῃ τόμους Διαπλάσεως! Τί ὀλιγαρκεῖς! Τοὺς θαυμάζω καὶ τοὺς ἐπαινῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιάν!

Νὰ καὶ ἕνας κυνηγός. Εἶνε τὸ *Κῦμα τοῦ Φαλήρου*, τὸ ὁποῖον γράφει «μὲ ὅλην τὴν παιδικήν του ἀφέλειαν». Ἔχει ὅμως κ' ἕνα σύντροφον, — τὸν *Θετταλομάγνην*, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν μελέτην ἀγαπᾷ τὸ κυνήγι. Ἡ ἀπάντησίς του, ὑπὸ τύπον ὀνείρου, ὡραιοτάτη. Συμφωνῶ κ' ἐγώ, ὅτι τὸ κυνήγι εἶνε μία ἀπὸ τὰς πρώτας χειμερινὰς διασκεδάσεις· καὶ ὁσάκις μὲ τὰ χιόνια, βλέπω ἀνθρώπους μὲ στολὴν κυνηγοῦ, τοὺς μακαρίζω — προπάντων ὅταν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε νέοι... Δὲν λέγω περισσότερα· εἰς προηγουμένην Κυριακὴν ἐνεφανίσθησαν καὶ κυνηγοί, καὶ εἴπαμεν τότε τὰ δέοντα.

* * *

Ἔρχονται τώρα μερικαὶ ἀπαντήσεις μοναχαί των, δηλαδὴ μὴ ὁμοιάζουσαι μὲ ἄλλας καὶ μὴ ἀνήκουσαι εἰς σωρούς. Αὗται εἶχαν φυλαχθῆ ἰδιαιτέρως, καὶ ὁ Ἥφαιστος δὲν ἠμπόρεσε νὰ βλάψῃ οὔτε τὰ περιθώριά των.

Ἀκούσατε πῶς φιλοσοφεῖ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*. «Μοῦ ἀρέσει τὸ κάθε τί ποῦ δύναμαι νὰ κάμω· ὅ,τι πέραν τοῦ δυνατοῦ καὶ τοῦ *ντομίνως* κατορθωτοῦ, ἀνύπαρκτον. Ὅ,τι ἔκαμα χθές, διότι ἠδυνάμην, μοῦ ἤρεσε. Δὲν εἰμπορῶ σήμερα; Πρὸς τί νὰ τὸ ἐπιθυμῶ; Τὸ λησμονῶ. Εἰμπορεῖ αὔριον νὰ δύναμαι ἀκόμη ὀλιγώτερον· ἔ, τότε θὰ περιορίσω ἀκόμη τὰς κκ. ὀρέξεις μου. Μὲ λένε φιλόσοφον· ἂς λένε ὅ,τι θέλουν... Μάρέσει ἡ ζωή, μὰρέσουν ὅλα!» — Αὐτό, καθαυτό, δὲν εἶνε ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησίν μας· ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐμποδίζει — οὔτε τὸ κάπως βεβιασμένον της λογοπαίγνιον — νὰ εἶνε μία ὡραία καὶ ἰδιόρρυθμος ἀπάντησις.

Ἡ *Καλὴ Φίλη* τονίζει ἕνα ὕμνον... εἰς τὴν γάταν της. Τίποτε ἄλλο δὲν της ἀρέσει τόσον τὸν χειμῶνα, παρὰ νὰ κάμνῃ διάφορα παιγνίδια μὲ τὴν Ψιψίνα. Καὶ ἐπιλέγει τὰ ἑξῆς, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν, διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς παρατηρήσεως: «Ἡ γάτα εἶνε ζῷον χειμωνιάτικον. Βγάζει μίαν ζέστην ποῦ μόνον τὸν χειμῶνα εἶνε εὐχάριστη. Δοκίμασε νὰ παίξῃς μὲ τὴν Ψίσσαν σου τὸ καλοκαῖρι, νά την κρατήσῃς στὴν ἀγκαλιά σου, νά την πάρῃς κοντά σου, νά την χαϊδέψῃς... Τίποτε! θὰ δυςαρεστηθῇς. Ἐνῷ τὸν χειμῶνα τί εὐχάριστον ποῦ εἶνε! Νομίζεις ὅτι φορεῖς γούναν, ὅτι παίζεις μ' ἕνα ζωντανὸ *μανσὸν ἢ μπουᾶ*. Πλέον καλοκαιρινὸν μοῦ φαίνεται τὸ σκυλί. Δὲν εἰξεύρω... πιθανὸν νὰ ἔχω καὶ λάθος.» — "Οχι, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχεις λάθος, *Καλὴ Φίλη*. Τὸν χειμῶνα εἶνε ἡδονὴ νὰ παίζῃ κανεὶς μὲ τὴν γάταν του... ὅταν μάλιστα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ὑπάρχῃ ἠλεκτρισμὸς καὶ ἡ γούνα της βγάζει σπίθες.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ *Ἑλληνος Ἀθλητοῦ* ἠμποροῦσε νὰ συ-

νοψισθῇ εἰς μίαν φράσιν: «Κατὰ τὰς περιστάσεις.» Βρέχει; διάβασμα κοντὰ εἰς τὴν θερμάστραν. Χιονίζει; χιονοπόλεμος, χιονοπλαστικῆ, κτλ. Εἶνε λιακάδα; Περίπατος ἀργὸς καὶ ρεμβώδης. Κάμνει ψῦχος; Περίπατος τρεχάτος καὶ χωρὶς ρεμβασμούς. Εἶνε βράδυ; θέατρον, χορός, συναυλία. Λείπουν αὐτά; Συναυλία ρογχαλητῶν εἰς τὸ κρεββάτι. Ἰδοὺ ὁλόκληρον πρόγραμμα χειμερινόν, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν προτίμησιν.

Τὸ *Ὀρεκτικὸ Ραπανάκι* ἐπίσης, μὲ πολλὴν εὐγλωττίαν, ἀπαριθμεῖ τὰς χειμερινὰς ἀπολαύσεις, ἀλλ' ἔχει καὶ μίαν προτίμησιν. Τί νομίζετε; Νὰ ἐνθυμῆται, ἐν καιρῷ χειμῶνος, τὰς ὡραίας ἀπολαύσεις... τοῦ καλοκαιριοῦ! — Ὁ Δάντης εἶπεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα λύπη παρὰ νὰ ἐνθυμῆται κανεὶς, ἐν καιρῷ δυστυχίας, τὴν παρελθοῦσαν εὐτυχίαν του. Ἀλλ' ὅταν κανεὶς ἐνθυμῆται ἐν καιρῷ χειμῶνος τὸ καλοκαῖρι, δὲν ἐνθυμεῖται μόνον παρελθοῦσαν εὐτυχίαν, ἀλλὰ... καὶ μέλλουσαν. Καὶ ἐκ τούτου ἡ χαρά του.

« Διάφορα παιγνίδια μὲ τὴν Ψιψίνα. » (Σελ. 151, στήλ. β'.)

Ἡ *Αὔρα τοῦ Πηλίου*, ἐκτὸς τῶν ἄλλων διασκεδάσεων καὶ τῆς συναναστροφῆς τῶν φίλων της (τὰς ὁποίας ὅμως στερεῖται πρὸ πολλοῦ,) τὴν εὐχαριστεῖ τὸ ἑξῆς: ὅταν βλέπῃ τὴν γῆν σκεπασμένην ἀπὸ χιόνι, νανοίγῃ ἀθορύβως τὸ παράθυρον καὶ νὰ ρίπτῃ εἰς τὰ δυστυχισμένα πουλάκια ψυχία καὶ κόκκους, καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τ' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν παγίδα ἢ τὴν ἰξόβεργαν κανενὸς σκληροῦ παιδίου. Πολὺ ὡραία καὶ διασκεδαστικὴ ἀσχολία, καὶ καθαυτὸ χειμωνιάτικη — διότι τὰ πουλάκια τὸ καλοκαῖρι εὑρίσκουν ἀπ' ὅλα.

« Τὰ δυστυχισμένα πουλάκια. » (σ. 152, στ. α')

Χωρὶς ἄλλα σχόλια τώρα, θὰ ντιγράψω τὴν ἐπιστολὴν τῆς *Μαλκούλας Σιακῆ*. Εἶνε πρωτότυπος εἰς τὴν ἰδέαν της, ἀφελὴς καὶ χαριτωμένη:

« Ἀγαπητὴ Διάπλασις,

«Πάντοτε, καὶ ἰδίως τώρα τὸν χειμῶνα, μ' ἀρέσει νὰ εἶμαι μεγάλη· δηλαδὴ νὰ εἶμαι εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἀδελφῆς μου, δεκαοκτὼ ἐτῶν, νὰ μὴν πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον; (μὴ νομίσῃς ὅμως διὰ τοῦτο ὅτι εἶμαι καμμία ἀμελής, θεὸς φυλάξοι!) νὰ εἶμαι ὅλη τὴν ἡμέρα μαζὶ μὲ τὴ μαμά, νὰ την βοηθῶ εἰς ὅλα καὶ νὰ πηγαίνω μαζί της εἰς τὰς ἐπισκέψεις καὶ εἰς τὸν περίπατον. Ἀλλὰ καλλίτερα ἀπ' ὅλα μ' ἀρέσει νὰ εἶμαι μαζί της εἰς τὸ νυχτέρι. Ἀ! τί ὡραῖα ποῦ εἶνε τὸ νυχτέρι! Νὰ βάνωμε τὰ μικρά, (ἐμένα δηλαδὴ καὶ τὸν μικρὸν ἀδελφόν μου Μίμη) νὰ κοιμηθοῦν, καὶ ἔπειτα νὰ καθήμεθα γύρω εἰς τὴ φωτιὰ χωρὶς ἔννοιες γιὰ τὰ μαθήματα, ὅλες μὲ τὰ ἐργόχειρα, νὰ κεντοῦμεν γρήγορα-γρήγορα, καὶ ἡ μαμὰ νὰ διηγῆται ὡραῖα πράγματα. Ἀ, αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό μου. Ἀλλὰ ποῦ ἀκόμα, ἔχω χρόνια καὶ χρόνια νὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο, ἀφοῦ εἶμαι ἀκόμα εἰς τὴν πρώτην τοῦ Ἑλληνικοῦ.»

Διὰ τὴν *Ἀνέλπιστον Χαράν*, δὲν ὑπάρχει εὐχαρίστησις τὸν χειμῶνα. Καὶ ξεύρετε διατί; Διότι αἱ χιονίστρες δὲν την ἀφίνουν νὰ πολαύσῃ τίποτε ἀπὸ τὸν Νοέμβριον καλὴ ἀρχή, ἕως τὸν Μάρτιον καλὸν τέλος. » Ἐντοῦτοις καὶ ὁ πιὸ δυστυχὴς ἄνθρωπος ἔχει τὴν χαράν του. Καὶ ἡ χαρὰ τῆς *Ἀνελπίστου Χαρᾶς* εἶνε ὅταν βρέχῃ. «Μόλις ἰδῶ—λέγει,—τὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου νὰ ψιχαλισθῇ, στούπ!.. στρώνομαι δίπλα μὲ τὴ Διαπλασούλα. Ὄχι χιονίστρες δὲν αἰσθάνομαι τότε, ἀλλὰ καὶ νὰ με σφάζουν δὲν θὰ πονέσω.» Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη προτιμᾷ, ὅταν βρέχῃ, νὰ σεργιανίζῃ στὸ δρόμο, ἀλλὰ—ἐννοεῖται—μὲ μιὰ ὑπερμεγέθη ὀμβρέλλα, ὥστε μόνον τὸν κρότον τῆς βροχῆς νὰκούῃ καὶ αὐτὸ τῆς φθάνει... (Αὐτὸ ἔλειπε, καὶ νὰ βρέχεται!)

Καὶ μένει τελευταία ἡ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ὡραιοτάτη ἀπάντησις τῆς *Ἀθῶας Καρδίας*, τὴν ὁποίαν ἐπίσης ἀντιγράφω:

« Ὁ ἥλιος πάει νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λοφίσκου ποῦ εἶνε σκεπασμένη ἀπὸ δάσος μὲ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ δένδρα... Μὰ τί ἥλιος Θεέ μου! χωμένος μέσα σὲ κάτι πυκνὰ καὶ ὁλόμαυρα σύννεφα, πιὸ πυκνὰ καὶ σκοῦρα ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ δένδρα ποῦ σκεπάζουν τὴν κορυφὴν τοῦ λοφίσκου. Ὅσο κατέβαινεν ὁ ἥλιος, τόσο ἐπύκνωναν τὰ ὁλόμαυρα σύννεφα καὶ ἄπλωναν σὰν πελώριες μαῦρες φτεροῦγες, ὡς ποῦ ἐγέμισε ὅλο τὸ ἀπέραντο πλάτος τοῦ οὐρανοῦ!

«Κάπου κάπου ἄνοιγαν τὰ μαῦρα καὶ χονδρὰ χείλη τους καὶ ἄφιναν νὰ φανῇ μιὰ ἀστραπὴ σὰν ἕνα χαμόγελο γιὰ τὸν καϊμένον τὸν ἥλιο, ποῦ πήγαινε νὰ κοιμηθῇ χωμένος 'στὴ μαυρίλα! Καὶ βέβαια τὸν ἐλυποῦντο γιατί μόλις ἐχάθηκε κι' ἡ ὕστερη ἀχτίνά του ποῦ φαινόταν μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα, τὴν ἴδια στιγμὴ ἀρχίσανε κάτι δυνατὲς βροντές, σὰν νὰ χτυποῦσαν χίλια κανόνια μαζί.

« Τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια! ἔννοιωθαν τί κακὸ εἶνε ὅταν θυμώνουν τὰ σύννεφα, καὶ ἔτρεχαν 'στὲς φωλίτσες των νὰ κρυφθοῦν! Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο... μόλις κι' ἐπρόφθασαν, καὶ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ πέφτουν κάτι χονδρὲς χονδρὲς σταλαγματιὲς νερό! Κάτ' ἀρχὰς ἔπεφταν ἀραιά, ἀλλὰ ὕστερα, ἐπύκνωσαν κι' ὅσο 'πήγαιναν μὲ περισσότερη δύναμι ἔπεφταν· 'νόμιζες πῶς θὰ χαλάσουν τὸν δρόμον· αἱ κορυφὲς τῶν δένδρων ἐλύγιζαν! Καὶ τί βοριὰς ποῦ φύσαε! ἐνόμιζες πῶς ὅλα τὰ φείδια καὶ τὰ θηριὰ ἐμούγγριζαν! Μὰ ἀκόμη πιὸ δυνατά, πιὸ ἀπηλπισμένα 'βόγγαε ἡ θάλασσα· μὲ τί δύναμι ποῦ ἔσπαε τὸ κῦμα!

« Μέσα 'ς αὐτὸ τὸ ἄγριο μεγαλεῖο ποῦ ἔδειχνεν ἡ φύσις καὶ ποῦ το ἐθαύμαζα μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ τοῦ παραθυριοῦ μου, 'συλλογιζόμουν τί ἄλλο πιὸ ἔξοχο καὶ πιὸ θαυμάσιο θέαμα βλέπουμε ἐδῶ 'στὴν ἐξοχή.

«Ἀφοῦ ἐσυλλογίσθηκα πολλὴ-πολλὴ ὥρα, ἔννοιωσα πῶς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ θύελλα δὲν μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον τώρα τὸν χειμῶνα.»

Ἡ κυρία Διάπλασις, ἀφοῦ ἔλαβεν ὑπ' ὄψει της τὸ κατόρθωμα τοῦ Ἡφαίστου, τὴν λογοδοσίαν μου, τὰ σχόλιά μου, τὰς ἀπαντήσεις σας, τοὺς ὅρους τῆς Κυριακῆς καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, προέβη εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων καὶ κατέστρωσε τὸν κατάλογον τὸν ὁποῖον παραθέτω:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθῶα Καρδία [12Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μολκούλα Σιακῆ [10Ε]. — Λευκὴ Νύξ [10Ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίτρινο Ντόμινο [8Ε].—Καλὴ Φίλη [7Ε]. — Ἐαρινὴ Ἑσπέρα [7Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) Παλλάς. — Ἕλλην Ἀθλητής.— Ὀρεκτικὸ Ραπανάκι.— Αὔρα τοῦ Πηλίου.—Ἀνέλπιστος Χαρά.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης. — Κυματίζουσα Σκμαία. — Χαρὰ τῶν Γονέων. — Δικέφαλος Ἀετός. — Μαγευμένη Ἀκροθαλασσιά. — Φιλόπατρις Ἰάς. — Μικρὸς Ραφαήλ. — Ἀετομάχος. — Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες. — Ὡραία Λευκάς. — Μικρὸς Λέσβιος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) Αἷμος. — Φρᾶ Διάβολος. — Αἴολος. — Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος. — Λαίμαργη Κόρη. — Ἀρχιζιζάνιον. — Ἄσμα Νηρηΐδος. — Φίλημα Σκιᾶς. — Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ. — Ἀσημένιο Κῦμα. — Ζωηρὰ Ἀκανθυλλίς. — Ἄσπρος Ἀράπης. — Μικρούτσικος. — Δόξα τῆς Ἑλλάδος. — Βυζαντινὸ Ἀηδόνι. — Κυρία Σκαρφαλόστρα. — Ἀννίδας ὁ Καρχηδόνιος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν μ' ἓν [Ε].

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΕΝΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Εἰς ποίαν χώραν καὶ εἰς ποίαν ἐποχὴν (αἰῶνα) θὰ ἠθέλατε νὰ ζῆτε;

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Μαΐου. Αὐστηρῶς, ἀμειλίκτως, θὰπορριφθοῦν ὅσαι θὰ ὑπερβαίνουν τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, καθὼς καὶ ὅσαι δὲν θὰ εἶνε γραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀπάντησις εἰς τὴν Δεκάτην Ἑνάτην Κυριακήν.»

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Π'. (Συνέχεια)

Κατέβησαν ἀπὸ τὰ ἐξάρτια καὶ ἐστάθησαν σχεδὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ. Οἱ κορμοὶ δὲν ἀπεῖχον παρὰ ἑκατὸν περίπου βήματα...

— Νὰ ἔλθω κ' ἐγώ, ἐξάδελφε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς, προλαμβάνων τὴν ἀπάντησιν τοῦ Δὸν Ραφαήλ. Ἐμεῖς οἱ δύο εἶμαστε ἀρκετοί· ἐσεῖς, προσέχετε μὴ φανοῦν οἱ ἐχθροί μας.

Τὸ ρεῦμα παρέσυρε τοὺς κορμοὺς πρὸς τὸ μέρος τῆς βυθισμένης ἀκάτου. Ὁ Γιαρουρῆς, πιασμένος μὲ τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ τὰ ἐξάρτια, τοὺς ἐπερίμενε, σφίγγων εἰς τὴν δεξιάν του ἕνα σχοινί, τοῦ ὁποίου τὴν μίαν ἄκραν εἶχε δέσῃ γύρω εἰς τὴν μέσην του.

— Ἀφέντη, εἶπε γρήγορα-γρήγορα, ἐγχειρίζων εἰς τὸν σύντροφόν του τὴν ἄλλην ἄκραν.—Βαστᾶτε καλά, καὶ τραβῆξτέ με, ἂν με πάρῃ τὸ ρεῦμα!...

Ὁ πρῶτος κορμὸς ἦτο πλησίον, σχεδὸν ἕτοιμος νὰ κτυπήσῃ τὸν ἱστόν. Ὁ Γιαρουρῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε ζαρώσῃ καθὼς τίγρις ἐνεδρεύουσα, ἐτινάχθη ἐμπρὸς κ' εὐρέθη καθισμένος ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον.

Ταχὺς καθὼς ὁ κεραυνός, ἔδραξε τὸν πέλεκυν καὶ τὸν ἐνέπηξε βαθύτατα εἰς τὸν δεύτερον κορμόν, ποῦ κατέβαινε μετὰ τὸν πρῶτον.

— Τραβᾶτε, ἀφέντη! ἐφώναξεν.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλόνσου, ὅστις εἶχε καταβῆ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸ κέρας, ἀφίσας εἰς τὸν ἰατρὸν τὴν φροντίδα νὰ προσέχῃ μήπως ἐμφανισθοῦν οἱ Ἰνδοί, ἔσυρε τὸ σχοινίον, καὶ μετά τινας στιγμάς, τὰ δύο δένδρα εὑρίσκοντο δεμένα κοντὰ εἰς τὸν ἱστόν.

— Νὰ ἡ σχεδία μας, εἶπεν ὁ Γιαρουρῆς μὲ θριαμβευτικὸν ὕφος. Δέν μας μέλει τώρα, ἂς ἔλθουν οἱ *κάριβοι* νὰ μας φᾶνε!

Καὶ ἐστερέωσε καλὰ μαζὶ τοὺς δύο κορμούς, χρησιμοποιήσας τοὺς δύο πατρατόνους διὰ νὰ τους δέσῃ.

— Βιάσκε, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, μήπως βλέπετε τίποτε εἰς τὴν ὄχθην; δὲν ἐφάνη κανένας Ἰνδός;

—Κανένα δὲν εἶδα.

— Λοιπόν; κατεβῆτε καὶ σεῖς. Ἡ σχεδία μᾶς περιμένει.

— Καθήσετε εἰς τὸ κέντρον, καὶ προσέχετε μὴν βουτᾶτε τὰ πόδια σας, διότι θὰ σάς τα καταστρέψουν οἱ *κάριβοι*! εἶπεν ὁ Γιαρουρῆς, ὅταν κατέβη καὶ ὁ ἰατρός.

—Καὶ οἱ καϊμάνοι; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Θά τους ἀποκρούσωμεν μὲ τὰ τουφέκια μας, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἐμπρός!

Ἐπεβιβάσθησαν καὶ οἱ τέσσαρες. Οἱ δύο κορμοὶ *παίβας*, οἱ ὁποῖοι μετεβλήθησαν εἰς πρόχειρον σχεδίαν, ἦσαν χονδρότατοι, καὶ ἐφαίνοντο ὅτι εἶχαν κοπῇ προσφάτως. Ἡ σχεδία, μ' ὅλον τὸ φορτίον της, ἐπέπλεεν εἰς τὰ νερά. Τὴν ἔλυσαν, καὶ τὸ ρεῦμα

« Ἐμάζευε ξηροὺς κλάδους καὶ τους ἐσώρευεν. » (Σελ. 154, στ. 6'.)

τὴν παρέσυρεν. Ὁ Γιαρουρῆς ὅμως, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποσπάσῃ τὸ κέρας τοῦ ἐπιδρόμου, τὸ μετεχειρίζετο ὡς κοντάρι διὰ νὰ τὴν διευθύνῃ, ὅσον ἦτο δυνατόν, πρὸς τὸ μέρος τῆς ὄχθης.

Αἱ δίναι τοῦ καταράκτου ἐκλυδώνιζαν τοὺς δύο κορμούς, καί τους ἔκαμναν νὰ περιστρέφωνται, ἀλλὰ δὲν κατώρθωναν οὔτε νὰ τοὺς χωρίσουν οὔτε νὰ τοὺς ἀνατρέψουν. Οἱ ναυαγοὶ εἶχαν ἤδη διανύσῃ τριακόσια ἕως τετρακόσια βήματα, πλησιάζοντες ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, ὅταν ὁ Ἀλόνσος εἶδε τὰς ἄκρας μερικῶν μεγάλων αὐρῶν, ποῦ ἔβγαιναν ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερὰ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, καὶ μετ' ὀλίγον κάτι στόματα μεγάλα καὶ ὡπλισμένα μὲ τρομερὰ δόντια.

— Φυλαχθῆτε! ἐφώναξε. Οἱ καϊμάνοι μᾶς κυνηγοῦν!

— Ἑτοιμάσετε τὰ τουφέκια σας, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Μόλις ἐδόθη ἐκείνη ἡ διαταγή, καὶ ἕνας τεράστιος καϊμάνος ὥρμησε πρὸς τοὺς δύο κορμούς, ζητῶν ν' ἀναβῇ ἐπάνω εἰς αὐτούς. Ἡ σύγκρουσις ἦτο τόσον σφοδρά, ὥστε οἱ τέσσαρες ναυαγοὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τιναχθοῦν εἰς τὸν ποταμόν.

Ὁ Γιαρουρῆς ὅμως ταχέως εὑρῆκε τὴν ἰσορροπίαν του. Βλέπων ὅτι ὁ καϊμάνος ἦτο πολὺ κοντά, ἐσήκωσε τὸν πέλεκυν καὶ τὸν κατέφερεν εἰς τὸ κρανίον τοῦ ἀμφιβίου μὲ δύναμιν ὑπεράνθρωπον.

Ἠκούσθη ὁ κρότος τοῦ σπασίματος τόσον δυνατός, ὡς νὰ ἔσχιζεν ὁ πέλεκυς κανένα θώρακα, καὶ τὸ τέρας ἔπεσε καὶ ἔγινεν ἄφαντον μέσα στὰ νερά.

Ἄλλοι ὅμως τέσσαρες ἢ πέντε καϊμάνοι ἤρχοντο πρὸς τὴν σχεδίαν, μὲ ἀνοικτὰς τὰς γνάθους των, ἕτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ αὐτοί.

— Πῦρ! ἐβρυχήθη ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Ἐπυροβόλησαν ὁμάδον καὶ οἱ τρεῖς. Τὰ ἀμφίβια, τρομαγμένα ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἀστραπὰς καὶ βροντὰς τῶν ὅπλων, πληγωμένα ἀπὸ τὰς σφαίρας, ποὺ εἶχαν εἰσδύσῃ εἰς τοὺς φάρυγγάς των, ἔφυγαν, ἄλλο ἐδῶ καὶ ἄλλο ἐκεῖ. . . .

— Δύναμις, Γιαρουρῆ! ἀνεβόησεν ὁ ἰατρός. Εἴμεθα κοντὰ στὴν ὄχθην.

Ὁ Βελάσκος εἶχε δίκαιον. Ἡ ὤθησις τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὁ πρῶτος καϊμάνος, εἶχε κάμῃ τὴν σχεδίαν νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν ξηράν. Δὲν ἐπέρασε μάλιστα πολλὴ ὥρα, καὶ ἡ σχεδία ἐστάθη.

— Ἐκαθήσαμεν; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Εἴμαστε στὰ ρηχά, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς, ὅστις εἶχεν ἤδη βυθομετρήσῃ τὸν ποταμὸν μὲ τὸ κοντάρι του.—Τὸ βάθος εἶνε μόνον δύο ποδάρια.

— Καταβαίνομεν λοιπόν.:

Ἐγκατέλειψαν ὅλοι τοὺς δύο κορμοὺς καὶ ἐστάθησαν ὀρθοὶ εἰς μίαν σύρτιν ἀπὸ ἄμμον, ἡ ὁποία ἔφθανεν ἕως τὴν ὄχθην.

Εἶχε νυκτώσῃ καλὰ πλέον, ὅταν οἱ ναυαγοὶ ἐπάτησαν εἰς τὸ στερεὸν ἔδαφος. Διενυκτέρευσαν ἄγρυπνοι ὑπὸ τὰ δένδρα, διότι ἠκούοντο πολὺ πλησίον βρυχηθμοὶ ἀλλόκοτοι. Ὅταν τέλος ἔφεξεν ἡ αὐγή, ὁ Δὸν Ραφαὴλ εἶπε:

— Πᾶμε νὰ ἐπιθεωρήσωμεν αὐτὴν τὴν ὄχθην· καὶ ἔπειτα θὰ σκεφθῶμεν πῶς θὰ ναυπηγήσωμεν ἐκ νέου τὴν λέμβον μας. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Τὸ μέρος ὅπου εἶχαν ἀποβιβασθῆ, ἦτο μία ἐπιμήκης λωρὶς ξηρᾶς, πλάτους εἴκοσι τὸ πολὺ μέτρων, σκεπασμένη ἀπὸ μεγάλα δένδρα καὶ τεράστια βαμβοῦ, ὄπισθεν τῆς ὁποίας ἐξετείνετο μία ἀπέραντος ἐλώδης *σαβάννα*. Τὰ δένδρα τοῦ στενοῦ ἐκείνου ἰσθμοῦ, ὅστις ἐχώριζε τὰ ὕδατα τοῦ Ὀρενόκου ἀπὸ τὰ τέλματα, ἦσαν κατοικημένα ἀπὸ σμήνη ποικίλων πτηνῶν, κυρίως παπαγάλλων καὶ κολιβρίων. Ἔλειπαν ὅμως τὰ τετράποδα ζῷα καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ τετράχειρα, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσον πολυάριθμα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου, δὲν ἔδιδαν κανὲν σημεῖον ζωῆς μὲ τὰς παραχόρδους κραυγάς των. Καὶ μόνον ἓν ζεῦγος *σαϊμιρὶ* ἢ *σκιουροπιθήκων*, ἐχοροπηδοῦσαν ἀγάμεσα εἰς τοὺς κλάδους μιᾶς *λαντάνας καμάρας*, ἡ ὁποία εἶνε κομψὸν ἀναρριχώμενον φυτόν, φορτωμένον μὲ ποικιλόχρωμα ἄνθη.

— Ἥσυχος τόπος . . . εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Καὶ ἀσφαλής, ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρός. Αὐτὴ ἡ ἐλώδης *σαβάννα* δὲν εἶνε κατάλληλον ἔδαφος διὰ τοὺς μυστηριώδεις ἐχθρούς μας, νὰ μας στήσουν ἐνέδρας.

— Ὁμίλησε, Γιαρουρῆ, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἂς ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τῶν δασῶν.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἂς φροντίσωμεν διὰ μονόξυλον, εἶπεν ὁ Ἰνδός. Νά, ἐκεῖ κάτω, ἕνα μεγάλο βαμβοῦ κατάλληλον...

— Εἶνε χονδρὸ σὰν βαρέλα, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Εἶνε εὔκολον νὰ κοπῇ;

— Ἀδύνατον διὰ τὸν λευκὸν ἄνθρωπον, ὄχι ὅμως διὰ τὸν Ἰνδόν, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς.

— Δὲν το κόβει ὁ πέλεκυς;

— Οὔτε σημάδι δὲν του κάμνει. Αὐτὰ τὰ βαμβοῦ εἶνε ἐλαφρά, ἀλλὰ σκληρότατα.

—Πῶς θὰ κάμῃς λοιπὸν διὰ νὰ καταβάλῃς αὐτὸν τὸν γίγαντα;

— Θά το ἰδῆτε,—ἀπήντησεν ὁ Γιαρουσῆς.

Ἐμάζευσε ξηροὺς κλάδους, καὶ τους ἐσώρευσεν εἰς τὴν βάσιν τοῦ βαμβοῦ, καὶ κατόπιν ἔβαλε φωτιά. . .

— Ἕτοιμον! εἶπε. Τὸ ξύλο θὰ καῇ σιγὰ-σιγὰ καὶ ὁ κολοσσὸς θὰ πέσῃ ἀπόψε. Εἰς τὸ ἀναμεταξύ, ἂς ἀρχίσωμε νὰ ψάχνωμε διὰ τρόφιμα, διότι μᾶς χρειάζονται διὰ τὸ ταξεῖδι.

— Ποῦ θά τὰ βροῦμε; εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Δὲν βλέπω παρὰ πουλιὰ ἐδῶ.

— Τὸ δάσος ἔχει πολλὰ πλούτη καὶ θησαυροὺς διὰ τὸν Ἰνδόν, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς. Ἐσεῖς κυττάξετε τὸ κυνήγι, κ' ἐγὼ μὲ τὸν ἀφέντη θὰ φροντίσωμεν διὰ τὸ ψωμί.

— Ψωμὶ ἀπὸ κραμβοφοίνικα ἴσως;

— Ὄχι, ἀλλὰ ψωμὶ τῆς *μανιόκας*, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς.

— Ἐλπίζεις νὰ εὕρῃς ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ μὲ δύσπιστην ἦθος.

— Ἐδῶ, ὄχι, ἀλλὰ κοντὰ στὸν καταράκτην, ναί. Ἕναν καιρὸν εἶχαν ἐκεῖ μοναστῆρι οἱ λευκοὶ καλόγηροι, καὶ γνωρίζω ὅτι οἱ Ἰνδοὶ πηγαίνουν ἐκεῖ ἀκόμη καὶ μαζεύουν *μανιόκαν*.

— Θὰ ἔλθω μαζί σου, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ φυτὸν καὶ νὰ ἰδῶ πῶς βγάζουν τὸ ἀλεῦρί του.

— Δὲν ἔχομεν ὅμως οὔτε *κόλουβρο*, οὔτε κόσκινο, οὔτε κἂν ταψὶ σιδηρένιο διὰ νὰ το ψήσωμεν, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὁ Γιαρουρῆς θὰ εὕρῃ ἀπ' ὅλα, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. Ἐμπρὸς λοιπόν.

— Μὰ ἐγὼ πεινῶ, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Τὸ δάσος δὲν εἰμπορεῖ νὰ χαρίσῃ τίποτε εἰς τὸν Ἰνδόν;

Ὁ Γιαρουρῆς ἔρριψε γύρω του ἓν βλέμμα, κατόπιν ἔπιασε τὸ φλασκί, τὸ ὁποῖον ὁ ἰατρὸς εἶχε κρεμασμένον εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ εἶπε.

— Τὸ δάσος σᾶς προσφέρει γάλα.

— Εἶδες πουθενὰ καμμιὰ ἀγελάδα; ἠρώτησε γελῶν ὁ Ἀλόνσος.

Ὁ Γιαρουρῆς δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ ἐπλησίασεν ἕνα μεγάλο δένδρον μὲ λεῖον κορμόν, ὑψηλὸν 25 ἕως 30 μέτρα, μὲ κοκκινωπὸν φλοιὸν καὶ μὲ κλάδους φορτωμένους ἀπὸ κιτριγωποὺς καρποὺς στρογγυλοὺς καὶ μεγάλους σὰν πορτοκάλια.

— Εἶνε *μιμαῖρον* ἀμερικανική, εἶπεν ὁ ἰατρός. Θὰ πιοῦμεν γάλα ἔξοχον, σὰν τῆς καλλίτερης ἀγελάδας.

Ὁ Ἰνδὸς εἶχε σύρῃ τὸ μαχαῖρί του καὶ εἶχε κάμῃ εἰς τὸν κορμὸν ἐκείνου τοῦ δένδρου μίαν βαθεῖαν ἐγκοπήν. Εἰς τὴν στιγμὴν ἀνέβρυσε χυμὸς γαλακτώδης, ὁ ὁποῖος ἐγέμισε τὸ φλασκὶ τοῦ ἰατροῦ.

— Δικό σας! εἶπεν ὁ Ἰνδός, ἐγχειρίζων τὸ φλασκὶ εἰς τὸν Ἀλόνσον. Πιέτε!

Ὁ νεανίας, μετὰ μικρὸν δισταγμόν, κατέβασε δύο ἢ τρεῖς ρουφηξιές.

— Μά, αὐτὸ εἶνε ἀληθινὸ γάλα! ἀνέκραξεν. Ὦ! τί εὐεργετικὸν δάσος! Ποιὸς εἶδε ποτὲ τὰ δένδρα νὰ κάμνουν χρέη ἀγελάδων;

— Πιέτε το, εἰδεμὴ θὰ φύγῃ ὅλος ὁ χυμός, εἶπεν ὁ Ἰνδός.

Ὁ Ἀλόνσος ἄδειασε τὸ φλασκί. Κατόπιν ἔπιαν οἱ δύο ἄλλοι λευκοὶ καὶ τελευταῖος ὁ Γιαρουρῆς.

— Δρόμο τώρα! εἶπε.

Ἀνακτήσαντες δυνάμεις μ' ἐκεῖνο τὸ γάλα, ἐξεκίνησαν, καί, ἀφοῦ ἐπέρασαν τὴν μακρὰν γλῶσσαν τῆς γῆς, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸν ποταμὸν ἀπὸ τὸ τέλμα τῆς σαβάννας, ἔφθασαν εἰς τὸ μέγα δάσος, τὸ ὁποῖον ἔκειτο παρὰ τὸν καταράκτην.

Ὁ Γιαρουρῆς ὡδήγησε τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δρυμοῦ, καὶ ἐστάθη εἰς τὸ σύνορον μιᾶς ἐξαίθρας, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο ἀκόμη τὰ ἐρείπια μερικῶν καλυβῶν. Ὀλόγυρα τὸ ἔδαφος ἦτο δενδροτομημένον ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως καὶ ἔφερεν ἀκόμη ἴχνη καλλιεργείας. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἦσαν φυτευμένοι κοκκοφοίνικες, ἡμιάγριοι τώρα· βανανέαι φορτωμέναι μὲ καρποὺς γλυκυτάτους καὶ ἀρωματώδεις· θάμνοι *βατάλου*, τῶν ὁποίων τὰ φύλλα, ὅταν βρασθοῦν εἰς ἀφέψημα, πραΰνουν τοὺς πυρετούς, φυτὰ καπνοῦ, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε εἶχον χρησιμεύσῃ, φαίνεται, εἰς τοὺς ἱεραποστόλους· πορτοκαλέαι, κέδροι, *μάγγλια*, καμπτόμενα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καρπῶν των, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐξαίρετα καὶ εὔχημα, ἀλλὰ ποτισμένα μὲ ἐλαφρὰν γεῦσιν τερεβενθίνης, μερικὰ κακαοδένδρα καὶ καφεόδενδρα, ἀλλὰ ἀπερποίητα καὶ δι' αὐτὸ ὄχι τόσον καρποφόρα.

Ὁ Γιαρουρῆς δὲν ἐγύρισε νὰ ἴδῃ ἐκεῖνα τὰ δένδρα. Ἐβάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μέρος μερικῶν θάμνων, ἀνέσκαψε γρήγορα τὸ χῶμα καὶ ἀνέσυρεν ἕνα μεγάλον βολβὸν ὁμοιάζοντα μὲ πατάταν, ἐνῶ συγχρόνως ἐφώναζεν:

— *Μανιόκα*! . . . ἐξησφαλίσθη τὸ ψωμί μας.

— Καὶ εἶνε καλὴ αὐτὴ ἡ *μανιόκα*; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἐξαίρετη! ἀπήντησεν ὁ ἰατρός.

— Ἂς την δοκιμάσωμεν.

— Ἐτρελλάθηκες! ἀνέκραξεν ὁ Βελάσκος. Ἂν την φᾷς ἔτσι, θὰ πεθάνῃς.

Ὁ Ἀλόνσος τον ἐκύτταξε κατάπληκτος:

— Περιέχουν δηλητήριον αὐτοὶ οἱ βολβοί;

— Ἰσχυρότατον, μικρέ μου. Ἀρκεῖ μικρὰ δόσις ἀπὸ τὸν χυμόν των διὰ νὰ προξενήσῃ ἐμετούς, σπασμούς, πρήξιμον τοῦ σώματος καὶ ἔπειτα τὸν θάνατον.

— Τότε λοιπόν, πῶς τρώγονται;

— Οἱ βολβοὶ πρέπει νὰ ὑποβληθοῦν εἰς εἰδικὴν κατεργασίαν, διὰ νὰ φύγῃ ὁ φαρμακερὸς χυμός των. Θὰ ἰδῆς τὸν Γιαρουρῆ, τί θὰ κάμῃ . . .

Ὁ Ἰνδὸς ἀνέσκαπτεν ὁλόενα τὸ χῶμα μὲ τὸ πλατὺ μαχαῖρί του, κ' ἐμάζευε σωρὸν τοὺς βολβούς. Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ ὁ ἰατρὸς ἐκάθησαν κατάγῆς καὶ ἤρχισαν νὰ τους ξεφλουδίζουν καὶ ἔπειτα νὰ τους κόπτουν φετίτσες,

— Χριάζεται τυροτρίφτης τώρα, εἶπεν ὁ ἰατρὸς πρὸς τὸν Ἀλόνσον· ἀλλά, ἀφοῦ δὲν ἔχομεν, θά τους ξύσωμεν μὲ τὸμαχαῖρι.

— Νά σας βοηθήσω κ' ἐγώ;

— Ναί, πρόσεχε ὅμως μὴ τρυπηθῇς, διότι καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμυχὴ μὲ μαχαῖρι ὑγρὸν ἀπὸ αὐτὸν τὸν χυμόν, προξενεῖ θάνατον.

— Θὰ προσέχω, γιατρέ μου. Μά... *δὲν ὑπάρχει ἀντίδοτον γι' αὐτὸ τὸ δηλητήριον*;

— Ναί, ἕνα καὶ μόνον, ὁ ὁποῖος ἑνὸς ἄλλου φυτοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶδα νὰ ὑπάρχει ἐδῶ.

Ὁ Γιαρουρῆς εἶχε τελειώσῃ τὴν συγκομιδήν του καὶ εἶχε καθήσῃ ἐμπρὸς εἰς ἕνα σωρὸν ἀπὸ φύλλα, τὰ ὁποῖα εἶχε συλλέξῃ ἀπὸ τὸ δάσος. Ἦσαν φύλλα φοινίκων *μουρουμουρού*, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ Ἰνδοὶ κατασκευάζουν ψαθάκια λεπτότατα.

Ὁ Γιαρουρῆς τὰ ἔπλεκε σχηματίζων ἓν εἶδος σακκούλας, ἡ ὁποία εἶχε περιφέρειαν ὅσην ὁ ἀνδρικὸς μηρός.

— Τί πλέκει; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος τὸν ἰατρόν.

— Ἑτοιμάζει τὸ *κόλουβρο*, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ νὰ ἀπαλλάσσῃ τὴν μανιόκαν ἀπὸ τὸ δηλητήριον. Ἂς κάμωμεν γρήγορα, διότι ὁ Γιαρουρῆς ἐτελείωσε κι' ὅλας.

(Ἕπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ ΣΚΙΟΥΡΟΣ

(Μῦθος)

— Εἶμαι τόσο βιαστικός, ποῦ ἂν σταθῶ πεθαίνω!—εἶπεν ὁ Λαγός, ἐνῶ οἱ σκύλοι ἔτρεχαν κατόπιν του νὰ τὸν πιάσουν· καὶ το εἶπε πρὸς τὸν Σκίουρον, ὁ ὁποῖος εὐγενέστατα τὸν ἐπαρακαλοῦσε νὰ σταθῇ νὰ κουβεντιάσουν λίγο... μὰ λίγο ἔσα μ' ἕνα μυγδαλάκι.— Ἂν θέλῃς ὅμως νὰ πάρῃς σὺ τὴν θέσιν μου, κ' ἐγὼ τὴν ἰδικήν σου, ὥστε νὰ ἰδῶ τί γίνεται στὸν κάμπο καὶ στ' ἀλώνια, πρόθυμος εἶμαι νὰ σταθῶ.

— Σύμφωνοι! εἶπε ὁ Σκίουρος, κ' ἐπήδησε ἀπὸ τὸ δένδρο μ' ἕνα καρύδι στὸ στόμα του.—Ἤθελα νὰ 'δῶ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ καλογνωρίσω ἕνα λαγό... γιατὶ ὁ κόσμος λέγει πῶς οἱ λαγοὶ εἶνε παλαβοί... Ἐσὺ ὅμως δὲν μου φαίνεσαι καὶ τόσο ...

— Ὦ! ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ Λαγός, μὲ πονηρὸ χαμόγελο, δὲν εἶμαι καθόλου παλαβός, καὶ θά το ἰδῆς ἀμέσως!

Ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἔφθασαν οἱ σκύλοι ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα, κ' ἐχύθησαν καὶ ἅρπαζαν κ' ἐξέσκισαν τ' Σκίουρον, ὁ ὁποῖον καθὼς ἔβγαζε τὴν τελευταίαν του πνοήν, εἶπε:

— Νά, τί θὰ 'πῇ νὰ εἶσαι ἔξυπνος! Αὐτὸς ὁ παλαβὸς Λαγός, ποῦ δὲν εἶνε διόλου παλαβός, ποτέ του δὲν θὰ καταβῇ μὲ πίκραν εἰς τὸν τάφον!

* — *

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ»

Ἀγαπητοί μου,

Ἠτο πραγματικῶς μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ἑορτάς, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου. Ἡ «Ἑταιρεία πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων δραμάτων», ἡ προεδρευομένη καὶ ζωογονουμένη ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ κ. Μιστριώτου, ἐσκέφθη σοφώτατα νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον διὰ μίαν ἀρχαίκὴν παράστασιν τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Σοφοκλέους, πρὸς τιμὴν τῶν ξένων σοφῶν.

Ἐννοεῖται, μόνον ἡ σφενδόνη τοῦ Σταδίου ἐχρησιμοποιήθη ὡς ἀμφιθέατρον,—ἀμφιθέατρον δυνάμενον νὰ περιλάβῃ 12 χιλιάδας θεατῶν! — καὶ ὁ ἐντὸς τῆς σφενδόνης χῶρος τοῦ στίβου μετεβλήθη εἰς σκηνήν. Τὸ βάθος τῆς σκηνῆς ταύτης κατεῖχαν τ' Ἀνάκτορα τοῦ Κρέοντος, ὄχι σκηνογραφία ἀλλ' οἰκοδόμημα ἀληθινόν, ξύλινον, βαμμένον μὲ τὰ χρώματα τοῦ λίθου καὶ τοῦ μαρμάρου. Τὸ σχέδιον τοῦ Ἀνακτόρου ἔδωκεν ὁ κ. Δαῖρπφελδ, διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, φαντάζεσθε δὲ πόσον ἦτο ἀκριβές, δηλαδὴ πόσον ὡμοίαζε μὲ παλάτι τῆς ἐποχῆς τοῦ δράματος. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, τὰ διαστήματα ποῦ ἔμεναν κενὰ (διότι τὸ παλάτι δὲν ἔπιανεν ὅλον τὸ πλάτος τοῦ στίβου,) ἐφράχθησαν μὲ πρασινάδαν. Οὕτω ἡ σκηνὴ ἀπεκλείσθη, καὶ εἰς τὸ μέσον της ἐτοποθετήθη ὁ βωμός. Τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγάλματα τῶν Ἑρμῶν, τὰ ὁποῖα εἶνε στημένα εἰς τὸ Στάδιον, ἔμειναν ἔξωθεν τῶν Ἀνακτόρων, ὡς ὡραῖα κοσμήματα ἰδικά του, καὶ τὸ σύνολον παρουσίαζε κάτι σεμνόν, ἁπλοῦν, καὶ συγχρόνως μεγαλοπρεπές.

Ἡ παράστασις εἶχεν ὁρισθῇ διὰ τὰς 2 μ. μ. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς μιᾶς ὁ κόσμος ἤρχισε νὰ κατακλύζῃ τὸ Στάδιον. Προσῆλθον δεκαπέντε χιλιάδες θεαταί, καὶ ἔγινεν ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀκόμη δύο κερκίδες ἐκτὸς τῆς σφενδόνης. Παρευρέθησαν ἐν σώματι τὰ μέλη τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου, οἱ καθηγηταὶ καὶ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ ἐπίσημοι ὅλοι ἀπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, καὶ ἐκ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα μετὰ τῶν μικρῶν Πριγκί-

πων, (διότι τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Β. Οἰκογενείας ἀπουσίαζαν εἰς Κέρκυραν, ὅπου μ' τέθησαν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου).

Καὶ ἄρχισεν ἡ παράστασις. Ὁ χορὸς παρετάχθη εἰς δύο στοίχους ἀ-τιμετώπους, οἱ ὁποῖοι συνηνοῦντο εἰς ἡμικύκλιον πέριξ τοῦ βωμοῦ, ὁσάκις ἐψάλλοντο τὰ χορικὰ ᾄσματα. Ἀπὸ τῆς θύρας τῶν Ἀνακτόρων ἐξέρχονται ἡ Ἀντιγόνη καὶ ἡ Ἰσμήνη, καὶ ἐν μέσῳ εὐλαβοῦς σιγῆς, ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Θεώνης Παπᾶ, ἡ ὁποία ὑποδύεται τὴν Ἀντιγόνην:

Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

Ἡ παράστασις ἐξακολουθεῖ, διακοπτομένη συχνὰ ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ πολυπλήθους καὶ ἐκλεκτοῦ ἐκείνου ἀκροατηρίου. Κάμνουν ἐντύπωσιν αἱ ἐνδυμασίαι τῶν ἠθοποιῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε πολυτελεῖς καὶ πισταί, εὐχαριστεῖ ἡ ὑπόκρισις καὶ ἡ ἀπαγγελία, προπάντων τῆς Κυρίας Παπᾶ (Ἀντιγόνης) τοῦ κ. Κυπαρίση (Κρέοντος) καὶ τοῦ κ. Ζήνωνος (Ἀγγέλου.) Ἡ ἐμφάνισις τοῦ γέροντος καὶ τυφλοῦ Τειρεσίᾳ, μὲ τὴν λευκὴν γενειάδα καὶ τὴν λευκὴν στολήν, ὁδηγουμένου ὑπὸ παιδίου μικροῦ, προκαλεῖ ἐνθουσιασμόν. Ἀρέσει πολὺ καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Σακελλαρίδου, ὁ ὁποῖος ἐμελοποίησε τὰ χορικά. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ ἁφαρπάζει εἶνε βέβαια αὐτὸ τοῦτο τὸ δρᾶμα, αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀριστούργημα τοῦ Σοφοκλέους, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς τὸ ὑψηλότερον καὶ τελειότερον ἔργον τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἡ δύναμις, ἡ ἐπιβολὴ τῆς τέχνης του εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν τὴν γλῶσσαν ἢ δὲν ἀκούουν καλὰ τοὺς ἠθοποιούς, παρακολουθοῦν μὲ προσοχήν, συγκινοῦνται, μαγεύονται, χειροκροτοῦν ἔξαλλοι.

Βεβαίως, ἡ ἐντύπωσις θὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλητέρα,—ὅπως τὸ εἶπε κ' ἕνας ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τοῦ Συνεδρίου,— ἂν ἡ παράστασις ἐγίνετο εἰς γλῶσσαν πλέον καταληπτὴν εἰς τὸν λαόν. Ἀλλὰ καὶ οὕτω ἡ παράστασις τῆς «Ἀντιγόνης» ἦτο θαυμασία καὶ ἀφῆκε μίαν ἀνάμνησιν ἀλησμόνητον, τόσον εἰς τοὺς ξένους, ὅσον καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας· ἀπετέλεσε δὲ πραγματικῶς τὴν μεγαλητέραν ἕως τώρα ἐπιτυχίαν τῆς «Ἑταιρείας πρὸς διδασκαλίαν ἀρχαίων δραμάτων.»

Μέσα εἰς τὸ ἡλιόλουστον Στάδιον μὲ τὴν ἀπαράμιλλον φυσικὴν σκηνογραφίαν, ἡ ὁποία τὸ στεφανόνει, οἱ θεαταὶ τῆς «Ἀντιγόνης» μετεφέρθησαν ὡς διὰ μαγείας δύο καὶ τρεῖς χιλιάδας ἔτη ὀπίσω, κ' ἔλαβαν μίαν ἰδέαν, ἔστω καὶ ἀμυδράν, τοῦ τί θὰ ἦτο τὸ ἑλληνικὸν θέατρον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Αἰσχύλου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Μερικὲς ὧρες ὑστερώτερα, κάμποσα μαθητούδια τοῦ κυρίου Μαϊμουδιάδου ἦσαν μαζωμένα εἰς ἕνα παράμερο μέρος, κ' ἐσυζητοῦσαν μὲ μεγάλην ζωηρότητα.

Ἐσυζητοῦσαν γιὰ σπουδαῖα πράγματα.

— Ὄχι σᾶς λέω! — ἔλεγε ὁ Παρδαλάκης, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ βουλευτοῦ κυρίου Λεοπάρδου, — ὄχι σᾶς λέω! δὲν ἐπάλαιψε καθόλου!... Τίποτε... νά! πῶς το λένε... τίποτα... Τοὺς ἐκύτταζα ἀπὸ μιὰ χαραματίδα, καὶ τὰ εἶδα ὅλα, ὅλα σας λέω! Μὲ τὸ πρῶτο, πάρ' τον κάτω τὸ γέρο Τζίκο-Τζέκο.

« Τοὺς ἐκύτταζα ἀπὸ μιὰ χαραματίδα.»

— Οὐού! παραμυθᾶ Παρδαλέ! εἶπε ὁ Γιαννάκης. Μὴ ζαλίζεσθε, καί τον εἶδα ἐγὼ ποὺ ἐδάγκανε κ' ἐγρατσούνιζε σὰν... θερίο!

— Αἴ! κι' ἂν ἐπάλεψε, κι' ἂν δὲν ἐπάλεψε, τὸ ἴδιο κάνει τώρα, — εἶπε φιλοσοφικώτατα ὁ Μῆτσος, τὸ ἀρκουδόπουλο. Πάει τώρα! δὲν ἔχει οὔτε λύκειον· οὔτε σχολεῖον....

— Διότι δὲν ὑπάρχει πιὰ κύριος Μαϊμουδιάδης! — εἶπε καὶ ὁ Ἀλεπουδάκης. Ἐγὼ πάντα τῶλεγα πῶς θά τα ἐζάβονε... δηλαδὴ το ἔλεγε ἡ θεία μου.

— Ἀμὲ τώρα, τί θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ μικρή, ἡ Φασουλίνα; εἶπε μὲ πολὺ συλλογισμένο ὕφος ὁ Γιαννάκης.

— Ἐέρω κ' ἐγώ;... μὰ θαρρῶ πῶς ὁ Λεονταράκης κἄτι θὰ κάνῃ καὶ θὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι... εἶπε ὁ Παρδαλάκης.

— Σούτ! νά τος! ἔρχεται! εἶπε σιγὰ-σιγὰ ὁ Μανώλης, τὸ ἄλλο Ἀρκουδόπουλο.

Μὲ ἀργὰ καὶ μεγαλοπρεπέστατα βήματα, ἐβγῆκε ὁ Λεονταράκης ἀπὸ τὴν καλύβα, ἡ ὁποία μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρὸν ἤτανε τὸ Λύκειον τοῦ κ. Μαϊμουδιάδου. Ἔγλυφε τὰ χείλια του μὲ ὕφος πολὺ εὐχαριστημένον, κ' ἔκανε *ρρρὸν-ρρρὸ ρὸν* σιγὰ-σιγά, σὰν γατίτσα, πού την χαϊδεύουν καὶ χαϊδεύεται. Κατὰ τὰ φαινόμενα, ἤτανε παραπολὺ εὐχαριστημένος.

Δίπλα του, κουνιστὴ καὶ πηδηχτή, μὲ συχνὰ πηδήματα ἀπὸ δένδρο σὲ κλαδί, μὲ γέλια καὶ λόγια καὶ χαρές, ἐρχότανε ἡ Φασουλίνα, κ' ἐφοροῦσε στὸ κεφάλι της τὸ περίφημο σκουφάκι, ποὺ ἔγινε αἰτία κ' ἔσβυσε κ' ἐχάθηκε ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης.

Ὁ Λεονταράκης ἐφώναξε στοὺς ἄλλους δυνατά:

— Αἴ, παιδιά! πάω σπίτι μας ἐγώ! νὰ πᾶτε καὶ σεῖς στὰ δικά σας. Δὲν ἔχει πιὰ μαθήματα, γιατί δὲν εἶνε κανένας νὰ μᾶς τα παραδώσῃ! Χά! χά! χά!

Καί, μὲ γέλια φοβερά, ἐτράβηξε τὸν δρόμο του, καί, καθὼς ἐπήγαινε, ἐτραγουδοῦσε:

«Ὁ γέρο-Τζίκο-Τζέκος μας
Μᾶς ἔφυγε καὶ πάει νιαντά...»

Τὰ ἄλλα μαθητούδια ἐκυττάχθηκαν καλὰ καλὰ ἀναμεταξύ των. Καὶ τότε ὁ μικρὸς κύριος Παρδαλάκης εἶπε θριαμβευτικῶς:

— Ε ἴδατε; τί σας ἔλεγα ἐγώ;

(Ἕπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Τὸ μάθημα ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ, ὅταν ἡ *Μαντὰμ* ἀνήγγειλεν ὅτι ἔπρεπε κάθε μαθήτρια νὰ εἰπῇ καὶ μίαν γαλλικὴν φράσιν.

— Ἀφοῦ εἰπῇ καθεμία τὴν ἰδικήν της, θὰ σας σχολάσω, καὶ καμμία δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν συναυλίαν, ἂν δέν μου εἰπῇ τὴν φράσιν της, — ἐπρόσθεσεν ἡ Μαντάμ, ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ Ρόζα εἶχεν ἀνασκιρτήσῃ ἀπὸ τὴν χαράν της. — Καὶ προσέξετε καλά... ἀπαγορεύεται ἡ ἀλληλαβοήθεια. Καθεμία σας θὰ σκεφθῇ μόνη της, θὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὰ θρανία, θὰ πλησιάσῃ κοντά μου, καὶ θὰ τὴν ἀπαγγείλῃ. Ἐννοεῖται, δὲν θέλω ν' ἀκούσω φράσεις ὅπως «Ὁ καιρὸς εἶνε καλὸς» ἢ «Θὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν συναυλίαν»... Ἄλλα, ἄλλα πράγματα. Σᾶς δίδω πέντε λεπτῶν καιρὸν διὰ νὰ σκεφθῆτε...

Νεκρικὴ σιγὴ ἐβασίλευσεν ἔπειτα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς ὅρους, μεταξὺ τῶν ἐσωτερικῶν τουλάχιστον, διότι αἱ ἐξωτε-

ρικαὶ δὲν εἶχαν τίποτε νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τὴν *Μαντάμ*, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν συναυλίαν μὲ ἔξοδα τοῦ σχολείου...

Ἐπέρασαν τέλος τὰ πέντε λεπτά. Καὶ αἱ πλέον σόλοικοι γαλλικαὶ φράσεις ἀντήχησαν εἰς τὰ εὐαίσθητα αὐτιὰ τῆς διδασκαλίσσης, ἡ ὁποία ἐθύμωνε καὶ ἀγρίευε, ἐνῷ αἱ κάπως προωδευμέναι μαθήτριαι ἔσκαζαν στὰ γέλια. Φαντάζεσθε πλέον τί κωμικὰ λόγια ἠκούσθησαν, ἀγγλικαὶ λέξεις μὲ καταλήξεις γαλλικὰς καὶ ἀνοησίαι γελοιωδέσταται. Τελευταία ἔμεινεν ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία ἐκύτταζεν ἄναυδος τὴν διδασκάλισάν της, μ' ὅλον τὸ κανονάρχισμα πού της ἔκαμνεν ἡ Δωρίς.

Ἐδόθη τὸ πρόσταγμα νὰ σχολάσῃ ἡ τάξις. Τὰ κορίτσια ἐμάζευσαν τὰ βιβλία των καὶ ἐσηκώθησαν. Ἡ Ρόζα, μὲ θλιμμένον πρόσωπον, ἐσηκώθη καὶ αὐτή. Καθὼς ὅμως ἐπλησίαζε πρὸς τὴν θύραν, ἐστάθη, καὶ εἶπε:

— *Μαντάμ*, κάμνει ὅ,τι φράσις καὶ ἂν εἶνε;

— Βεβαίως· πόσες φορὲς δέν το εἶπα;

— Κάμνει νὰ 'πῶ ἕνα αἴνιγμα;

— Certainement. Θὰ χαρῶ μάλιστα νὰ ἰδῶ ὅτι καταφέρνεις καὶ κάμνεις γαλλικὰ αἰνίγματα... Ἄς το ἀκούσωμεν. Ἐμπρὸς λοιπόν!

Ἡ Ρόζα ἐστέκετο κοντὰ εἰς τὴν θύραν, μὲ τὸ χέρι της εἰς τὴν λαβὴν τῆς κλειδωνιᾶς.

— Νά το, εἶπε. « Où était Moise, quand la chandelle était sortie? Dans l' obscurité, — ἐπρόσθεσε καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν, ἐνῷ αἱ συμμαθήτριαί της ἐλιγόνοντο ἀπὸ τὰ γέλια καὶ ἡ Μαντὰμ ἔμενε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν...

* * * * *

Ὅλαι αἱ ἐσωτερικαὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν συναυλίαν, καὶ ἦσαν γεμάται χαράν, ὅταν εὑρέθησαν, μὲ τὰ καλλίτερά των φορέματα, ἐν τῷ μέσῳ κόσμου καλοῦ καὶ ὡραιότατα στολισμένου, εἰς μίαν αἴθουσαν λαμπρὰ φωτισμένην, ἐνῷ συνήθως αὐτὴν τὴν ὥραν ἔμεναν εἰς τὴν ἀποκρουστικὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων κ' ἐμελετοῦσαν μαθήματα ἀνιαρά.

Ἡ Δωροθέα ἐκάθητο ὄπισθεν τῆς Ἐβελίνας καὶ τῆς Λούσης, καὶ ἡ συνομιλία των ἔφθανε συχνὰ ἕως τὴν ἀκοήν της. Ὅταν δὲ ἐπέτρεψαν εἰς τὸ σχολεῖον ἔκαμε πικρὰς παρατηρήσεις εἰς τὴν ἀδελφήν της:

— Ἐβελίνα, τῆς εἶπε μὲ αὐστηρὸν τόνον, διὰ ποίους ἐμιλούσατε μὲ τὴν φιλενάδα σου, καὶ ποῦ τους ἐγνωρίσατε αὐτοὺς τοὺς κυρίους;

— Δὲν γνωρίζω ἐγὼ τίποτε κυρίους! ἀπήντησεν ἡ Ἐβελίνα, κ' ἔγινε κατακόκκινη.

— Κ' ἐγώ σας ἤκουσα, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριωρή. Ἡ Λούση ἔλεγε: «Κύττα, νὰ ὁ Σὶρ Κλέμεντ Οὐίλλομπυ, καί μας κυττάζει!» καὶ σύ της εἶπες «Νὰ καὶ ὁ λόρδος Ὄρβιλ κοντὰ στὴν κολόνα».

« Ἡ Δωροθέα ἐκάθητο ὄπισθεν...» (Σελ. 157, στήλ. β'.)

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ Δωροθέα γεμάτη ἀπὸ ἀγανάκτησιν· καὶ ἡ Λούση σοῦ ἀπήντησεν: «Πῶς σε κυττάζει! Εἶδες; ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεται ἡ φιλτάτη του Ἐβελίνδη, πάντα τὴν ἀνακαλύπτει αὐτός....» *Ὀφείλεις* νὰ μου 'πῆς τὰ πάντα, Ἐβελίνα.

— Ἄφισέ με ἥσυχη, μὴ με σκοτίζῃς! εἶπεν ἡ Ἐβελίνα.

— Ἔχω καθῆκον νὰ σε προσέχω· εἶμαι ἡ μεγάλη ἀδελφή ἐγώ... Ἐβελίνα, λέγε ἀμέσως!

Ἡ παλαιὰ ἕξις τῆς ὑπακοῆς δὲν εἶχεν ἐξαλειφθῆ μὲ τὰς ὀλίγας ἑβδομάδας τοῦ σχολικοῦ βίου, καὶ ἡ Ἐβελίνα, ἂν καὶ δυστροποῦσα, ἀπήντησεν:

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε σ' ἕνα βιβλίο, πού το λένε *Ἐβελίνδη*, κ' ἐμεῖς παίζουμε τὰ πρόσωπα ποῦ ἔχει μέσα. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐβελίνδη, καὶ ἡ Λούση εἶνε ὁ λόρδος Ὄρβιλ ἢ ὁ Σὶρ Κλέμεντ, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ λέμε πῶς εἶνε οἱ ἄνδρες

« Ἕνα κομματάκι κερὶ μέσα εἰς μίαν σαπωνοθήκην.» (Σελ. 157, στήλ. α'.)

ποῦ βλέπομε ἔξω... Νά, αὐτὸ εἶνε!...

— Καὶ ποῦ το ἤβρες τὸ βιβλίο;

Ἡ Ἐβελίνα ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι παρεκάλεσε μίαν ἐξωτερικὴν νὰ της φέρῃ μυθιστορήματα, καὶ ὅτι τὰ ἐδιάβαζε στὰ κρυφά. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὸ ἦτο μεγάλο σφάλμα, κ' ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ κακιωμένη φοβερὰ μὲ τὴν μεγάλην της ἀδελφήν.

Ἡ Μαριάννα ἐπερίμενεν ὀλίγον, καί, ἀφοῦ ἡ μὶς Πόρτερ ἐτελείωσε τὴν νυκτερινὴν περιπολίαν της, ἐσκέφθη ὅτι αἱ ἀδελφαί της ἦσαν πλέον βυθισμέναι εἰς ὕπνον βαθύν. Ἐγλύστρησε λοιπὸν ἀπὸ τὸ κρεββάτι της κ' ἐβγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον τόσον γρήγορα, ὥστε ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία ἦτο ἄγρυπνος ἀκόμη, δὲν ἐπρόφθασε κἂν νὰ τὴν φωνάξῃ.

Ἀνησυχοῦσα διὰ τὴν ἀδελφήν της, ἀνεκάθησεν ἡ Δωροθέα κ' ἐπερίμενε· ἀλλά, βλέπουσα τέλος ὅτι δὲν ἐπέστρεφεν ἡ Μαριάννα, ἐξῆλθε διὰ νὰ τὴν εὕρῃ.

Ἤκουσε φωνὰς εἰς τὸ ἀπέναντι δωμάτιον, καὶ ἤνοιξε σιγὰ-σιγὰ τὴν θύραν. Ἕνα κομματάκι κερί, μέσα εἰς μίαν σαπωνοθήκην, ἦτο ἐπάνω στὸ κρεββάτι κ' ἔφεγγε τὴν ὀμήγυριν, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰς δύο Ράουτων, τὴν Ἄδαν, τὴν Νέλλην καὶ τὴν Μαριάνναν. Ἐκάθηντο καὶ αἱ πέντε εἰς κύκλον ἐπάνω στὸ κρεββάτι, διὰ νὰ φάγουν μὲ ὅλην τὴν ἀνάπαυσίν των τὰ γλυκά...

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Δωροθέας τόσον ἐτάραξε τὰς συνευθυμούσας, ὥστε ἀνεποδογύρισαν τὸ κερὶ ἐπάνω στὸ κρεββάτι. Εὐτυχῶς ἡ Δωροθέα ὥρμησε καί το ἐσήκωσε.

— Τί γυρεύεις ἐδῶ, κ' ἔρχεσαι κρυφὰ-κρυφά ; ἠρώτησε θυμωμένη ἡ Ἄδα. Μ' ἔκανες κ' ἐπήδησα ἀπὸ τὴν τρομάρα μου· καὶ τώρα τὸ σκέπασμα ἐγέμισε ἀπὸ κερὶ καὶ καῦτρα, καὶ δὲν ξέρω τί θὰ κάμωμε τώρα.

— Ἔπρεπε ὅλες σας νὰ 'ντρέπεσθε ποὺ κάμνετε τέτοια πράγματα, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Μαριάννα, ἔλα ἀμέσως στὸ κρεββάτι σου !

— Μὴν πᾷς, Μαριάννα, μὴν την ἀκοῦς ! εἶπεν ἡ Ἄδα· τί δικαίωμα ἔχει τοῦ λόγου της νὰ διατάσσῃ ἔτσι ;

— Ἴσως εἶνε καλλίτερα νὰ πηγαίνω, ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα· εἶνε ἀργὰ τώρα πιά . . .

— Ἀνοησίες ! ἐφώναξεν ἡ Ἄδα. Πρέπει νὰ μάθῃ αὐτὴ ἡ κακιὰ Δόλλη νὰ κυττάζῃ τὴ δουλειά της, κι' ὄχι νὰ κάμνῃ σ' ἐμᾶς τὴν εὔτακτη καὶ τὴν καλή...

Ἡ Μαριάννα ἔμενεν ἀμφίρροπος, μὲ τὸ ἕνα πόδι ἀνασηκωμένον.

— Σὲ συμβουλεύω νὰ ἔλθῃς, Μαριάννα, εἶπεν ἡ Δωροθέα, προσπαθοῦσα νὰ μείνῃ ἤρεμος. — Ξεύρεις, καθόλου μὰ καθόλου δὲν θά της ἄρεσαν τῆς μαμμᾶς αὐτὰ τὰ πράγματα. . .

Ἡ Μαριάννα ἐκινήθη διὰ νά την ἀκολουθήσῃ.

— Ὡραῖα ! εἶπε μὲ χλευαστικὸν τόνον ἡ Ἄδα· νάμουν ἐγώ, πεντάρα δὲν θὰ ἔδινα γιὰ ὅ,τι θὰ ἔλεγαν ἡ μεγάλη μου ἀδελφὴ καὶ ἡ μητρυιά μου. Εἶσαι κουτὴ ἐσύ, Μαριάννα. Δὲν πειράζει ὅμως, ἀφοῦ θὰ μείνουν περισσότερα γλυκὰ γιὰ μᾶς. . . Δὲν εἶν' ἀνάγκη νά το πάρῃς τὸ κερί, Δωροθέα. Σήκω καὶ φέρ' το ἐδῶ, Μπέσση !

Ἡ Μπέσση εὐπειθῶς ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ μὲ αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν ἔβαλε κρυφὰ μίαν πάσταν καὶ μερικὲς καραμέλες εἰς τὸ χέρι τῆς Μαριάννας. . .

(Ἕπεται συνέχεια) Κιμων Αλκιδης

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Σ. Ε. Μπουκάϊμ]

Η ΚΥΨΕΛΗ

Τί ζωὴ εὐτυχισμένη
Κάνει ἡ μέλισσα ἐκεῖ !
Μέσ' 'στὸ μέλι πάντα μένει,
Μέσ' 'στὸ μέλι κατοικεῖ.

Τὴν κυψέλη της κυττάζω
Καὶ ζηλεύω καὶ πονῶ·
Τὴ μητέρα μου ἀγκαλιάζω
Καὶ τὴ ζήλεια μου ξεχνῶ.

Εἶνε πιὸ γλυκὰ ἀπ' τὸ μέλι
Τῆς μητέρας τὰ φιλιά,
κ' εἶνε πάντοτε κυψέλη
Ἡ θερμή της ἀγκαλιά.

Ιωαννης Πολεμης

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

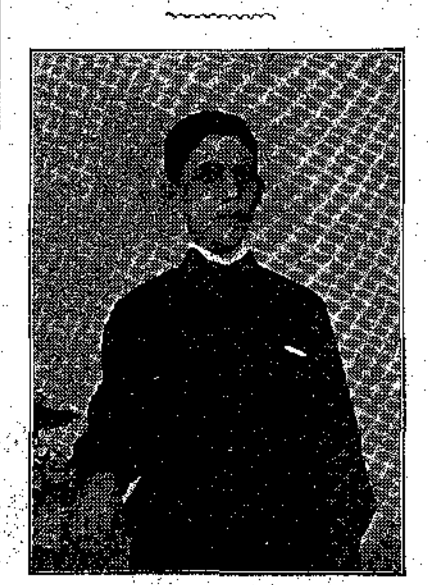

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Κόκκινον Κρίνον
Εἰς τὴν 17ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως.
(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1904, σελ. 346.)

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

— Νὰ ἐπαίρεσθε,— δηλαδὴ νὰ σηκόνετε ὑψηλὰ τὴν μύτην σας !

Αὐτὴν τὴν συμβουλὴν ἔδιδε μίαν ἡμέραν ὁ Ἀνανίας εἰς τὰς δώδεκα ἀδελφάς του. Καὶ τὴν συνεπλήρωσεν ὡς ἑξῆς:

— Διότι, ἅμα σηκώσετε ὑψηλὰ τὴν μύτην σας, θὰ σηκώσετε κατ' ἀνάγκην καὶ τὰ μάτια σας, καὶ τότε ἀμέσως θὰ ἰδῆτε ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν μύτην σας . . .

Εἰς τὴν Περσίαν, ἅμα σπάσῃ κανὲν πολύτιμον δοχεῖον ἀπὸ πορσελάνην, ὁ ἰδιοκτήτης του, ἀντὶ συλλυπητηρίων, δέχεται συγχαρητήρια. Διότι οἱ Πέρσαι σκέπτονται, —ὅπως θὰ ἐσκέπτετο καὶ ὁ προσφιλής μας Κουφιοκεφαλάκης,—ὅτι κάτι ἦτο πεπρωμένον νὰ σπάσῃ. Λοιπόν, ἀφοῦ ἔσπασε τὸ δοχεῖον, δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος νὰ σπάσῃ τὸ πόδι του ἢ τὸ χέρι του ἢ τὸ κεφάλι του ὁ ἰδιοκτήτης.

Ἂς ἀκούσουν τώρα οἱ καταγινόμενοι, εἰς τὴν ὡραίαν τέχνην τῆς ζωγραφικῆς, μερικὰς σκέψεις τοῦ Ἄγγλου τεχνοκρίτου Ράσκιν :

— Ἂν ζητῇς νὰ ζωγραφίσῃς τὸ νερό, εἶνε ὡς νὰ προσπαθῇς νὰ ζωγραφίσῃς ψυχήν.

— Ἂν δύνασαι νὰ ζωγραφίσῃς φύλλον, δύνασαι τὸν κόσμον ὅλον νὰ ζωγραφίσῃς.

— Ὁ οὐρανὸς δὲν εἶνε μόνον χρῶμα κυανοῦν, εἶνε πῦρ κυανοῦν, καὶ δὲν ζωγραφίζεται.

— Εἷς ἓν καὶ μόνον ἄνθος ὑπάρχει ἀρκετὸν ὑλικὸν ὥστε νὰ διακοσμηθοῦν εἴκοσι μητροπόλεις.

— Τὰ ὡραιότερα πράγματα τοῦ κόσμου εἶνε καὶ τὰ ἀρχαιότερα—τὰ παγώνια καὶ τὰ κρῖνα, λόγου χάριν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἔ, δέν μου λὲς τί ἔκανες τόσην ὥρα ἐπάνω ; μὴν ἀνακάτευες τὸ γραφεῖό μου ;

— Ὄχι, καλὲ μπαμπᾶ ! ἔπαιζα πιάνο.

— Τότε γιατί τὰ χέρια σοὺ εἶνε μουτζουρωμένα ;

— Νά . . . γιατί . . . ἔπαιζα 'στὰ μαῦρα κόκκαλα !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων

* * *

Μία Κυρία : — Γεῶργο, εἶνε τώρα καλλίτερα ὁ ἀδελφός σου ; . . . Μὰ δέν μου λές, πῶς το κατάφερε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο ;

Ὁ Γεῶργος : — Ἐβάλαμε στοίχημα ποιὸς θὰ σκυψῃ περισσότερο ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ . . . τὸ κέρδισε αὐτός !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσίου Ἀέρος.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — **Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος**, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ἔ.)
2. — **Διαγωνισμὸς Λύσεων**, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ἐ. ἔ.)
3. — **Διαγωνισμὸς Διηγήματος**, λήγει τὴν 30 Ἀπριλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ἔ.)
4. — **Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς**, λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἐ. ἔ.)
5. — **Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας**, λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἐ. ἔ.)
6. — **Δεκάτη Ἐνάτη Κυριακή**, λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον.)
7. — **Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων**, διὰ τὴν Β' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1905, (θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχές.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ

φυλλάδιον εἶνε διπλοῦν, δηλαδὴ δεκαεξασέλιδον καὶ φέρει δύο ἀριθμοὺς καὶ δύο ἡμερομηνίας. Εἶνε δηλαδὴ φυλλάδιον δύο Σαββάτων (9 καὶ 16 Ἀπριλίου), ὥστε τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ ἐκδοθῇ τὸ Σάββατον τῆς Διακαινησίμου (23 Ἀπριλίου.)

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

Πολλὰ καὶ διάφορα, καὶ μερικὰ ἐξυπνότατα, παιγνίδια μοῦ ἔπαιξαν τὴν πρωταπριλιὰν οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι. Οἱ περισσότεροι μοῦ ἔγραψαν ἐπιστολὰς μὲ φρικτὰ παράπονα, μὲ δυσμενεῖς κρίσεις διὰ τὴν ὕλην τοῦ περιοδικοῦ, μὲ δηλώσεις ὅτι παραιτοῦνται κτλ. κτλ. Ἡ ἀλληλογραφία αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος ἀποτελεῖται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τοιαῦτα ψευτογράμματα. (Τί νἀπαντήσω ; Καὶ τοῦ χρόνου, — καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ὅτι τέτοια λόγια μόνον τὴν Πρωταπριλιὰν ἀκούω καὶ οὐδέποτε ... τὴν Πρωτοχρονιάν !) Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* μοῦ ἔστειλε ἕνα κουτάκι μὲ διάφορα δῶρα (παιχνιδάκια) διὰ τὸ σπιτικόν, διαφόρους κενοὺς φακέλους διὰ τὴν Μάρθαν, τὸν Ἀνανίαν, τὸν κ. Φαίδωνα κτλ. καὶ κάτι τρομερὰς εἰδήσεις περὶ Διαπλάσεως εἰς ἐπισκεπτήρια, τὰ ὁποῖα μὲ παρεκάλεσε νὰ στείλω εἰς διαφόρους φίλους μου· (τὰ ἔστειλα.) Ἀλλὰ τὴν ἐξυπνότερη πρωταπριλιὰ τὴν ἔκαμεν ὁ *Αἴλιος Ἀριστείδης*. Μοῦ ἔγραφεν ὅτι ἐκέρδισεν εἰς τὸ Λαχεῖον, καὶ μοῦ ἐσώκλεισεν εἰς τὸ γράμμα του δύο χιλιόφραγκα χαρτονομίσματα μὲ διαφόρους παραγγελίας. (Σημειώσατε ὅτι τὰ ψεύτικα χαρτονομίσματα ἦσαν φωτογραφίαι γνησίων, καὶ . . . ἡ ἀπάτη μοῦ διήρκεσε μερικὰ δευτερόλεπτα· ἑπομένως ἡ πρωταπριλιὰ ἐπέτυχε.) Ἀλλὰ μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν εἶχαν δύο πλάκες σοκολάτας ἀπὸ . . . σανίδι καθαρώτατον. Ἡ μικρὰ Κάκια μάλιστα ἦτο ἀδύνατον νὰ πιστεύσῃ ὅτι δέμα τυλιγμένον μὲ ἐτικέτες τοῦ Παυλίδη καὶ μὲ ἀσημόχαρτον, ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ περιέχῃ τσοκολάταν ἀληθινήν. Καὶ μόνον ἀφοῦ ἔπιασε τὸ περιεχόμενον στὸ χέρι της καὶ το ἔβαλε στὸ στόμα της, ἐπείσθη φεῦ ! ὅτι ἦτο σανίδι καὶ . . . ἔπεσεν ἀπὸ τὰ σύννεφα. Τῆς ἐξηγήσαμεν τότε τὸ ἔθιμον, ἀλλὰ δέν την ἐνθουσίασε. Θὰ ἐπροτιμοῦσε βέβαια τὴν Πρωταπριλιὰν νὰ μοιράζουν τσοκολάτες ἀληθινές.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ! Καλὸν Πάσχα, παιδιά μου, μὲ ὑγείαν καὶ μὲ χαράν. Εἰς ὅλους στέλλω τὸν ἀσπασμὸν τῆς Ἀγάπης.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Ἔλατον τοῦ Αἴνου* [5E], διὰ τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἔστειλες εἰς ἐκεῖνο τὸ δημοσίευμα. Ἀλλ' εἶδες τί ἔγραφα εἰς τὸ προηγούμενον φυλλον. Νομίζω ὅτι δὲν χρειάζονται περισσότερα.

Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι, μὲ μεγάλην συγκίνησιν ἀνέγνωσα τὸν θαυμάσιον λόγον τοῦ Σ. θείου σου, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπροξένησες.

Ὁ *Θυρωρὸς τοῦ Παραδείσου* ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Ραχὴλ δὲν εἶνε ἁπλῶς μία μητέρα, ἀλλ' ὅτι συμβολίζει ὅλας τὰς μητέρας, τῶν ὁποίων ἐσφάγησαν τὰ τέκνα· ἑπομένως ἔκλαιε 14,000 νήπια, ὅσα δηλαδὴ ἐσφάγησαν κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἡρώδου. Ὡραία ἡ ἐξήγησις, — ἀλλὰ δὲν με πείθει.

Βασίλισσα τῶν Μυκηνῶν [EE], ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐνθουσίασε. Κ' ἐπειδὴ σοῦ ἀρέσει νὰ φαντάζεσαι πῶς θὰ εἶμαι ὅταν θὰ ἐκδίδωμαι δεκαεξασέλιδος, ἰδού, διὰ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν φαντασίαν σου, τὸ παρὸν δεκαεξασέλιδον φύλλον. Δὲν εἶνε κάτι τι ἔκτακτον ;

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου, *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* [5E], δύο ἐκτενεῖς καὶ ὡραίας ἐπιστολάς σου· μίαν μὲ πράσινο μελάνι καὶ μίαν μὲ μαῦρο . . . Ἔτσι μἀρέσεις, νὰ εἶσαι γεμάτη ἐλπίδα, — ἂν καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νά το φανερώνῃς μὲ τὸ χρῶμα τῆς μελάνης. Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα χαριτωμένα.

Ἡ *Ἑλένη Α. Μάλλη* ἀπαντᾷ εἰς τὸν Ἀνανίαν : «Μὴ νομίζῃ ὅτι ἡ Ραχὴλ ἔκλαιγε 12 κόρας καὶ ἕνα υἱόν· ὄχι, ἔκλαιγε μόνον δύο τέκνα, τῶν ὁποίων τὸ γένος δὲν γνωρίζομεν.» Ὁ Ἀνανίας εὗρε τὴν ἀπάντησιν πολὺ σωστήν· ἐν τούτοις αὐτὸς ἔχει μίαν ἄλλην, ἀκόμη σωστοτέραν, καθὼς ἰσχυρίζεται.

Ἡ *Ψυχὴ τῆς Λέσβου* [EEE] φρονεῖ καὶ αὐτὴ ὅτι ἡ Ραχὴλ εἶχε δύο τέκνα (διότι ἂν εἶχε ἕν, τὸ Εὐαγγέλιον δὲν θὰ ἔλεγε «τὰ τέκνα αὐτῆς»). Ἀλλὰ διατί δύο καὶ ὄχι περισσότερα ; Διότι — ἀκούσατε — ἡ λέξις δύο εὑρίσκεται κεκρυμμένη καὶ ἀναγραμματισμένη εἰς τὴν σχετικὴν περικοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου : «Φωνὴ ἐν Ραμᾷ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ΟΔΥρμὸς πολὺς κτλ.» Ποῦ τὸ βρῆκε !

Αἰμύλιε Β., διατί ἔκαμες τόσον καιρὸν νά μου γράψῃς ; Μὲ μεγάλην μου χαρὰν θά σε γνωρίσω, ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας· ἔστειλα τὸ φύλλον ποὺ ἐζήτησες.

Ἀνεκοίνωσα, *Ἄποικε Κερκυραῖε* [EEE] τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος ἐχάρη πολὺ δι' ὅσα γράφεις, καὶ ἰδίως διότι τὴν περὶ Νηστείας ἐπιστολήν του ἐξετίμησαν τόσον ὁ κ. διευθυντὴς καὶ ὁ κ. διδάσκαλος τῆς Σχολῆς σας, ὁ ὁποῖος καὶ την ἀνέπτυξε εἰς τὸ Ἱερῶν, διὰ νά την ἐννοήσουν καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν κατωτέρων τάξεων.— Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Χαίρω ποῦ ἔγινε καλὰ ὁ πατέρας σου καὶ ἠμπόρεσες νά μου γράψῃς, *Ποθητὴ Ἀνάμνησις* [E]. Ἡ ἐπιστολή σου, περὶ τοῦ πῶς ἐπέρασες τὸν χειμῶνα σου, ἦτο ὡς μία ἀπάντησις... καθυστερήσασα εἰς τὴν Κυριακήν μας, ὁ δὲ Ἀνανίας θὰ ἐκολακεύετο πολὺ ἄν την εἶχεν ὑπ' ὄψει του διὰ νὰ γράψῃ εἰς τὴν κρίσιν ὅτι ὡς φάρμακον κατὰ τῆς χειμερινῆς πλήξεως σοῦ ἐχρησίμευσαν τὰ φυλλάδιά μου !

Αὔρα τῆς Ἐλευθερίας, [EE] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς ἑορτῆς, ἡ ὁποία ἐδόθη ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ κ. Δημητρίου Βενετοκλέους, τοῦ σεβαστοῦ γυμνασιάρχου τοῦ Ἀβερωφείου. Βεβαίως, ὅλαι αἱ τιμαὶ ἦσαν ἄξιαι τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀνδρός. — Καὶ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου* [EE] καὶ ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* [EE], μοῦ περιγράφουν ὡραῖα τὴν ἰδίαν ἑορτήν.

Ἡ ἀγαπητή μου φίλη **Φ. Κ.** ἔχει ἤδη τὸ ψευδώνυμον *Κατσαρίδα* καὶ αὐτὸ ἂς κρατήσῃ. Ἡ ἐπιστολή της μ' εὐχαρίστησε πολύ. Μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ ἔβλεπα τὴν Ε. ἐὰν περάσῃ καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Δέν τους ἀφίνεις νὰ λέγουν, καλέ μου *Ἱππότα τοῦ Βυζαντίου* [E] ! Καθένας ἂς κυττάζῃ τὴ δουλειά του . . . Ἀλήθεια διατί μοῦ ἔστειλες Ἀσκήσεις πρὶν προκηρυχθῇ Διαγωνισμός ; Θέλεις νά τας φυλάξω, ἢ θά μου στείλῃς ἄλλας ὅταν θὰ ἰδῇς μεθαύριον τὴν προκήρυξιν ;

Ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* [EEE], κατενθουσιασμένος μὲ τὰ Μικρὰ Μιστικά, σταχυολογεῖ ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸ Λεύκωμά του. Μερικαὶ τῳόντι εἶνε ὡραιόταται, καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νά τας δημοσιεύσω. — Διὰ τὰ ἄλλα ποῦ γράφει, τὸν εὐχαριστῶ θερμῶς.

Πρώτη-πρώτη διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς, μοῦ ἦλθε ἡ πασχαλινὴ κάρτα τοῦ *Μελαγχολικοῦ Ἐρημίτου*.

Ἀπόλαυσις ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ τοῦ *Βενιαμὶν Λεσβίου* [5E]. Τί θέλετε καὶ δὲν ἔχει ! Ἀκόμη καὶ ἓν ὡραῖον διηγηματάκι. Ἀλλὰ κάτι στίχοι ἀστεῖοι, κατὰ μίμησιν τῆς νέας Σχολῆς, ἀξίζουν ὅ,τι 'πῇς !

Δι' ἕνα φίλον μου, τοῦ ὁποίου δὲν θέλω νὰ φανερώσω τὸ ψευδώνυμον, τὸ πουλάκι μου μοῦ εἶπε ὅτι δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν παρὰ μόνον δύο φορὲς τὸν χρόνον. Δύο φορές; Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶνε πολὺ ὀλίγον ! Ἂς τὸ διπλασιάσῃ, ἢ ἂς τὸ πολλαπλασιάσῃ—ὅπως θέλει !

Οἱ κατάλογοι τῶν οἰκογενειῶν μοῦ ἔρχονται βροχηδόν. Εὐχαριστῶ καὶ πάλιν τοὺς φίλους μου.

Μένουν ἀκόμη πολλαὶ ἐπιστολαὶ πρὸς ἀπάντησιν. Δυστυχῶς δὲν ἔχω τόπον. Ἄλλως τε αἱ περισσότεραι εἶνε πρωταπριλιάτικαι. Ὁπωσδήποτε οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ ἐπιστολογράφοι δὲν πρέπει νὰ χάσουν τὰ δίκαια εὔσημά των. Λοιπόν : *Δικέφαλος Ἀετὸς* (δύο ἐπιστολαί, [4E]) *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* (δύο ἐπιστολαὶ εἰκονογραφημέναι, [4E]) *Δοὺξ τῆς Δημητσάνης* [EE], *Ἑλληνόπαις* [EE], *Ἀετιδεὺς* (δύο ἐπιστολαί, [4E], *Θαλάσσιος Ἀὴρ* [EE], *Οὖγος τοῦ Μονσοπράνου* (δύο ἐπιστολαί, [4E]), *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* [EEE], *Χειμώνανθον* [EEE], *Χαρὰ τῶν Γονέων* [EE], *Κρεόλη* [EE], *Παγοδρόμος* [EE], *Ἀνυπόκριτος* [E], *Παιδικὴ Χαρὰ* [4E], *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις* [EE], *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως* [EE], *Ἀμίμητος Γελωτοποιὸς* [4E], *Φοῦλι τῆς Χίου* [EE], *Διακριθεῖσα Ἀρσακειὰς* (δύο ἐπιστολαί, [6E]), καὶ *Ναυτοποῦλα τοῦ Μεσολογγίου* (δύο ἐπιστολαὶ [6E]).—Τὰς δυο τελευταίας δὲν εἰξεύρω μὲ τί λέξεις πρέπει νά τας εὐχαριστήσω διὰ τὰς μεγάλας προόδους τοῦ ξεσπαθώματός των. Φαντασθῆτε ὅτι ἔφθασαν νὰ διαθέτουν εἰς τὸ Ἀρσάκειον καμμιὰ πενηνταριὰ φύλλα τὴν ἑβδομάδα. Αὐτό, νομίζω, τὰ λέγει ὅλα !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τοὺς νέους μου φίλους: *Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας* (**Α. Μ. Τ.** μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· [EEE] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* (Ε. Π. Σ. χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀνανέωσιν παλαιᾶς γνωριμίας·) *Ἐλαφρὸν Ἀέρα* (★ αὐτὸ ἐξέλεξα· ἐλήφθη παρὰ τοῦ φίλου μου **Κ. Π.** τὸ δικαίωμά σου·) *Κερασοῦντα* (**Δ. Γ. Δ.** πολλοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὴν μητέρα σου, ἡ ὁποία ὑπῆρξε συνδρομήτριά μου· ἄλλην φοράν, ἐλπίζω, εἰς τὸ ξεσπάθωμα θὰ ἐπιτύχῃς·) καὶ *Θυγατέρα τοῦ Φαραὼ* (**Θ. Γ. Σ.** τὸ προτιμώμενον ἀνήκει εἰς ἄλλην· ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ὡραιότατον καὶ εἰς τὸ χέρι σου εἶνε νά το τιμήσῃς καὶ νά το ἀναδείξῃς μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τὸν κύκλον μας !)

Ὁ φίλος μου *Δημόκριτος Μ.* καὶ ψευδώνυμον εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ, καὶ λύσεις νὰ στέλλῃ, ἀλλὰ συμμορφούμενος μὲ τὸν Ὁδηγόν, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ζητήσῃ εἰς τὸ **1ον** φύλλον αὐτοῦ τοῦ ἔτους καὶ νά τον μελετήσῃ καλά.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μὲ τὴν *Θαλασσοταραχήν*, *Ἀστέρα τῆς Κρήτης*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ*, *Πρωτομαγιὰν* καὶ *Ἡρωΐδα του Σουλίου* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸ *Ἔλατον τοῦ Αἴνου*, *Χρυσοῦν Αἰῶνα*, *Χρυσοῦν Ἀστέρα*, *Ἄγγελον τῆς Νίκης* καὶ *Φίλημα Σκιᾶς* —ὁ *Οὖγος τοῦ Μονσοπράνου* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων*, *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ* καὶ *Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν* —ὁ *Ζοφερὸς Μεσαίων* μὲ τὸ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον*, *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*, *Φίλημα τοῦ Κύματος*, *Ἑλληνόπαιδα*, *Ἀγροτικὴν Χάριν* καὶ *Πιστὴν Φιλίαν* —ὁ *Μαραμένος Μενεξὲς* μὲ τὸν *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Ὠχρὰν Ἀκτῖνα*, *Βασιλέα τῶν Ρόδων*, *Ρομαντικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* —τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* μὲ τὸ *Φοῦλι τῆς Χίου*, *Αὔραν τοῦ Ζαππείου*, *Φροῦ-Φροῦ*, *Βρεγμένον Γάτον* καὶ *Ἀριάδνην* —ὁ *Θερινὸς Οὐρανὸς* μὲ τὴν *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Γόρδιον*, *Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Ἐλπίδα τῶν Γονέων* — ἡ *Σημαία τοῦ Φωτὸς* μὲ τὸν *Ποσειδῶνα τῆς Μήλου*, *Πλανωμένην Ψυχήν*, *Κυματίζουσαν Σημαίαν*, *Κίτρινην Μάσκαν* καὶ *Ἑρμῆν Ἀργεϊφόντην* —ὁ *Βουλγαροκτόνος* μὲ τὸν *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* καὶ *Ἀήττητον Σοῦλι* —ὁ *Ἀνυπόκριτος* μὲ τὸ *Ἄνθος Ἀλόης* καὶ *Κολυμβήτριαν τοῦ Μὲξ* —ὁ *Θετταλομάγγης* μὲ τὴν *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν*, *Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα*, *Μή με λησμόνει*, *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος* —τὸ *Τόξον τοῦ Φοίβου* μὲ τὸ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο*, *Ξανθὴν Φοίβην*, *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* καὶ *Ἑσπερίαν Αὔραν* — ἡ *Φίλη τῶν Ζώων* μὲ τὴν *Παπαροῦναν τῶν Ἀγρῶν*, *Ζαππίδα* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* — ὁ *Χρυσοῦς Κάλυξ* μὲ τὸν *Χρυσοῦν Αἰῶνα*, *Χρυσοῦν Ἀστέρα*, *Ἀστέρα τῆς Θάσου*, *Χρυσόπτερον Ἄγγελον* καὶ *Καρδιογνώστην* —ὁ *Οὐδεὶς* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον*, *Θαλασσοταραχὴν* καὶ *Μή με λησμόνει* — ὁ *Ταῦρος* μὲ τὸν *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην*, *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως*, *Ξανθὴν Φοίβην*, *Πιστὴν Φιλίαν* καὶ *Ὠχρὰν Ἀκτῖνα* —ἡ *Πιερωτὴ Βαρκοῦλα* μὲ τὸ *Τρελλὸ Ναυτάκι*, *Πιερωτὴν Ταξειδιώτιδα* καὶ *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην* —ὁ *Δοὺξ τῆς Καρύστου* μὲ τὸ *Φοῦλι τῆς Χίου*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Αὔραν τοῦ Ζαππείου*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Χιακὸν Φάρον* —ὁ *Βρυχώμενος Λέων* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*.

ΤΩΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται· νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

ΤΕΤΡΑΔΙΑ μὴ περιέχοντα τὸ κυανοῦν δεκάλεπτον γραμματόσημον, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ Ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας των ἰσοδυνάμου πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου,—ὄχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φίλην τῶν Ζῴων* (τὰ ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ·) *Ἥσυχον Διάβολον* (ἔστειλα·) *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* (ναί·) *Πομπαῖον Ἑρμῆν* (πιθανὸν νὰ λάβῃς, πιθανὸν καὶ ὄχι· αὐτὸ δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ κάμῃς καὶ ἄλλας προτάσεις· τὰ Π. Πνεύματα νὰ τα γράφῃς εἰς χωριστὸν φύλλον, ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα·) *Χιμωνιάτικον Ἥλιον* ([ΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις — ἀλλὰ ἐννοεῖς διὰ ποῖον λόγον δὲν ἐπεκτείνομαι . . .) *Ναυτοπούλαν τοῦ Αἰγαίου, Ἀλκυονίδα* (ἔχει καλῶς·) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν περὶ ὁμίχλης·) *Βράχον τοῦ Φαλήρου* ([Ε] ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μου λέγῃς ὅτι «βαρύνεσαι» καὶ «ἔχομεν καιρόν»· ὅταν βαρυνώμεθα, ποτὲ δὲν ἔχομεν καιρόν, καὶ νὰ το ξεύρῃς· ὡραῖον τὸ Π. Πνεῦμα·) *Ἰδαῖον Δάκτυλον* (ἔστειλα·) *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν* (ἔχει καλῶς·) *Λευκὴν Νύκτα* ([Ε], ἀκριβῶς, ἦτο μία ἔκπληξις τοῦ Ἀνανία, νὰ σας κάμῃ τὴν Κυριακὴν τὸν Ἀπρίλιον, ἐνῷ τὴν ἐπεριμένατε . . . τὸν Φεβρουάριον· τέτοιες «ἀνάποδες» ἐκπλήξεις τὰς συνειθίζει! ἐσὺ ὅμως, ἰδιαιτέρως, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονον· ἔ;) *Βοῶπιν Ἥραν* ([ΕΕ], ἐκείνην τὴν ἑβδομάδα, διὰ τὴν πληθώραν τῆς ὕλης, παρεκάλεσα τὸν κ. Φαίδωνα νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐπιστολήν του· τὸ ἤξευρα ὅτι αὐτὸ θὰ σας ἐλυποῦσε, ἀλλὰ καμμιὰ φορά, ἡ ἀνάγκη . . .) *Νηπενθὲς* (εἶχαν τυπωθῆ αἱ προτάσεις σου, ὅταν ἔλαβα τὴν δευτέραν ἐπιστολήν σου·) *Χρυσόπτερον Ἄγγελον* (ὅταν ἔχῃς τὴν καλὴν θέλησιν, καὶ ἡ εὐκαιρία θὰ σου παρουσιασθῇ·) *Ρομαντικὴν Τσαγγαραδιώτισσαν* (ἔστειλα·) *Μαριγούλαν Ἀ.* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· διὰ ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλῃς 1 δραχμήν· θερμότατα συγχαρητήρια διὰ τὸ ἄριστα·) *Ὠχρὰν Ἀκτῖνα* (εὐχαριστῶ πολύ· πολύ·) *Δίχρωμον Φούξιαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν· ἔτσι λοιπόν, νὰ μου γράφῃς!) *Δροσόλουστον Νύκτα* ([ΕΕ] ἡ πρώτη εἶνε κορίτσι· τὸ δεύτερον ἀγόρι·) *Κῦμα τῆς Μεσογείου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον· ἀλλ' εἶπα περὶ τούτων τὰ δέοντα . . .) *Οὐδένα* (τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω λόγους νὰ εὐχαριστήσω διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας·) *Ἄφραν* ([ΕΕ] διὰ τὴν εὔγλωττον περιγραφὴν τῶν διασκεδάσεων τῶν τελευταίων ἡμερῶν·) *Σίφνιον* (ναί· εἰς τὸ Κρυπτογραφικὸν τοῦ 17ου φύλλου, εἰς τὴν δευτέραν λέξιν, ὑπάρχει ἕνα λάθος τυπογραφικόν, ἀλλ' ἐννοεῖται εὐκολώτατα·) *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν* (ἂν ἡ Ἱλαρά σου δὲν ἦτο πρωταπριλιάτικη, σοῦ εὔχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν·) *Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου* (εὐχαριστῶ πολύ, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ περάσουν ἄλλοι τρεῖς μῆνες διὰ νὰ μου ξαναγράψῃς·) *Ξενιτευμένον Ναύτην* (περίγελως; ὄχι δά!) *Τοῖρον* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν, καὶ θερμὰ εὐχαριστήρια διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Πετρωτὴν Βαρκούλαν* (εὔχομαι ὁ ἐνθουσιασμός σου νὰ διαρκέσῃ·) *Ἠλεκτρικὸν Κώδωνα* ([Ε] εὖγε διὰ τὴν περιγραφήν· ἐλπίζω ὅτι θὰ μου περιγράψῃς καὶ ἄλλα·) *Βρυχώμενον Λέοντα* ([Ε], ἐκεῖνο τὸ «νὰ μὲ καρταιρᾶται δαὶν θ' ἀγίσω», χαριτωμένον!) *Ἀνείθαν τὸν Καρχηδόνιον, Ἄρην* (δὲν πειράζει· καὶ μίαν λύσιν ὅταν εὑρίσκῃς, νὰ την στέλλῃς· φασοῦλι γὰρ 'ς τὸ φασοῦλι κτλ·) *Νεφελώδη Ψυχὴν* ([Ε] διὰ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* (δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔλαβα γράμμα σου τελευταίως·) *Ρεμβάσμὸν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἱπποτικὴν Καρδίαν* ([Ε] ἐλπίζω κ' ἐγὼ ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ξεσπαθώματος θὰ ἐπιτύχῃ· οἱ φίλοι μου ἐφάνησαν τόσον πρόθυμοι! καὶ σὺ μεταξὺ τῶν πρώτων·) *Ἐλάτην Εὐρυτανίας* (ἔστειλα· εὔχομαι πλήρη ἀνάρρωσιν· φιλῶ τὴν *Εὐεργετικὴν Βρυχόλαν*·) *Ξενιτευμένον Σικυώνιον* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ·) *Θετταλομάγνην* (ἐλήφθησαν ὅλα· διαγωνισμοὶ μεταφράσεως θὰ προκηρυχθοῦν ἐκ τῶν πρώτων·) *Δοῦκα τῆς Δημητσάνης* (ἀγγελίας ἔστειλα·) *Νηρηΐδα τοῦ Ναυπλίου* (ναί, βεβαίως· καὶ μὲ μεγάλην μου χαρά· τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ δὲν ἐδόθη ἔκτοτε εἰς ἄλλην·) *Ἀσπασίαν Β.* (εὐχαριστῶ θερμῶς· ἀλλ' εἰς τὴν 17ην Κυριακὴν ἀπήντησες κάπως ἀργά· ἐλπίζω νὰ παντήσῃς ἐγκαίρως εἰς τὴν 19ην.) *Δοῦκα τοῦ Ποντικοχωρίου* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρόσδοσιν τοῦ ξεσπαθώματος· μία ἢ δύο ἡμέραι παραβλέπονται·) *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας* (ἔστειλα· δεήγημα ἔμμετρον ὄχι, πρέπει νὰ στείλῃς ἄλλο εἰς πεζόν·) *Διογένην τὸν Σινωπέα* (εὐχαριστῶ πολὺ· χαίρω ποῦ σοῦ ἤρεσε τόσον τὸ Σῆμα·) *Τόξον τοῦ Φοίβου* (ἔχει καλῶς·) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* ([ΕΕΕ], περιμένω τὴν ἔμπρακτον ἀπόδειξιν· οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς εἶνε· φιλῶ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου*·) *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* ([ΕΕ] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Μαραμένον Μενεξὲν* (ἡ ἐντὸς φακέλλου κάπως χονδροῦ, ἢ καλλίτερα ἐντὸς λεπτοῦ καρτονίου·) *Αὔραν τῆς Νυκτὸς* (ὡραιότατα!) *Ζώρλιγκ* ([Ε], ὄχι·) *Βουλγαροκτόνον, Φίλημα Σκιᾶς* (ποῦ τὸ ξεύρεις!) *Νυκτοκόρακα* (παρέδωσα εἰς τὸν Ἀνανίαν τὴν. . . δικογραφίαν, καὶ ἤρχισε νὰ την μελετᾷ· ἐλπίζω ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν του·) *Θερινὸν Οὐρανὸν* ([Ε], βέβαια, μὲ τὸ παλαιόν·) *Θεσβίτην* (αἱ παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν· χαίρω πολύ·) *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* (θερμότατα συγχαρητήρια διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου· ἔγειναν οἱ γάμοι;) *Τριπτόλεμον* (βραδεῖον ἔστειλα·) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα· πότε λοιπὸν θὰ σε ἰδῶ;) *Λαλαριγὰν* (ἔστειλα· ἐλπίζω τώρα νὰ μου γράφῃς συχνότερα·) *Σημαίαν τοῦ Φωτός*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Ἀπριλίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Μαΐου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδρυτείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

218. **Λεξίγριφος.**

Τὸ πρῶτον μου εἶνε σύμφωνον
Ὁμοίως καὶ τὸ δεύτερόν μου·
Καὶ πολεμεῖ τὸ τρίτον μου,
Καὶ τύραννος τὸ σύνολόν μου.

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Ὑψηλέου Ἀετοῦ

219. **Συλλαβόγριφος.**

Δύο γράμματ' ἂν ἑνώσῃς.
Ἔντομον θὰ φανερώσῃς.

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθρᾶν Πρωσωπείου.

220. **Στοιχειόγριφος.**

Κατοικίδιόν τι ζῷον τῶν πολὺ ψυχρῶν χωρῶν
Θά σου ἔλθῃ ἐμπρὸς στὴν ὄψι,
Τὴν ἀγρίαν κεφαλάραν ἀρχηγοῦ τῶν Γαλατῶν
Τό . . . κονδύλι σου ἂν κόψῃ.

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Κρέθιος.

221. **Συλλαβικὸν Τρίγωνον.**

1. — Πόλις μεγαλουήσου.
2. — Ποταμὸς τοῦ Ἅδου.
3. — Δημητριακόν.
4. — Γράμμα.

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθόξου Μεσολογγίου.

222. **Ζῆτα.**

+ + + + +	Οἱ σταυροὶ καὶ οἱ ἀστερίσκοι νὰ ἀντικατασταθοῦν διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται ὁριζοντίως κατὰ σειράν: Σορός, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ἰχθύς, πόλις εὐρωπαϊκή, μέρος ὑγροῦ. Διαγωνίως οἱ σταυροὶ θὰ σχηματίζουν ἄνθος.
★ ★ ★ + ★	
★ ★ + ★ ★	
★ + ★ ★ ★	
+ + + + +	

Ἐπτάλη ὑπὸ Π. Α. Κουρῆ.

233. **Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.**

Μῆδος βασιλεὺς—πόλις=Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης +
Θεὰ — μέλος = ἄρθρον +
Ἀρχαῖος βασιλεὺς — Νῶσος = φθόγγος +
Κάτοικος χώρας εὐρωπαϊκῆς — πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς = ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων = Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης

Ἐπτάλη ὑπὸ τῆς Ἀγκύρας τῆς Σωτηρίας.

224. **Λογοπαίγνιον.**

Εἰς ποίαν ἄμαξαν κανεὶς ἄνθρωπος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἀναβῇ;

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Σφενδονιέτου.

225. **Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.**

Αἱ πρῶται συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὄνομα ἑλληνικῆς νήσου:

1, Ἐργαλεῖον ὑφαντικῆς. 2, Δένδρον. 3, Κριτὴς τοῦ Ἅδου.

Ἐπτάλη ὑπὸ τῆς Δωδώνης.

226. **Φωνηεντόλιπον.**

τμ-πθνσχν-σμν- ★ -πτρς-νμς-πρθνν

Ἐπτάλη ὑπὸ τῆς Ροδοχρόου Βιολέττας.

227. **Γρῖφος.**

M	M	
ΣΤΙ	ΣΤΙ	ς

Φόρος

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Δικεφάλου Ἀετοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 7 καὶ 8

66. Ἴστρος (ὦς, τρώς.) — 67. Θάσος-δάσος. — 68. Πῖλος-πόλος.

69. ΗΠΑΡ (ὥΡΑ ΠΗγαίνομε . . .)
ΠΙΝΩ (κρυόνΩ ΝΙΠτομαι . . .)
ΑΝΑΜ (κάθισΜΑ ΝΑ . . .)
ΡΩΜΗ (Η ΜΩΡία . . .)

70.
Π	Π
Π Υ Ρ	Ε Α Ρ
Π Υ Α Ο Σ ἢ	Π Α Ρ Ο Σ
Ρ Ο Η	Ρ Ο Η
Σ	Σ

71-72. 1, Τὸ *καθολικὸν* τῶν ἐμπόρων, 2, *Μῆλα* (τὰ μῆλα τῶν παρειῶν.) — 73-77. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΑ: *ἀκακία, κάλαμος, κάπαρις, ἄκανθα, κάρδαμον.* — 78. ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ (ΚαΐΣΑΡ, ἈνδρομέΔΑ, ἈθηΝΑ, ἄρΠΑ, Ἄσβολος.) — 79. (Ἀκυρῶται). — 80. *Γονεῖς δεῖ αἰδεῖσθαι.* (γων εἰς δι - εδ εἰς θε.)

81, Ἠσαΐας (εἰς, ἀεί, ἀς.) — 82. Ποιμὴν (Πῖ, μήν.) — 83. Μῆλος-ἥλος. — 84. Αἴγιον.

85. ΚΙΚΕΡΩΝ
ΣΙΚΙΝΟΣ
ΚΙΜΩΛΙΑ
ΑΙΤΩΛΙΑ
ΣΟΛΩΜΟΣ
ΣΟΥΗΔΙΑ
ΣΙΚΕΛΙΑ

86-88. 1, *Ἰαπωνία* (ΑΙ ΝΩΠΑΙ). 1, *Ἰταλία* (ΑΙ ΛΑΤΙνικαί.) 3, *Ἀσία* (ΑΙ ΣΑρδεις.) — 89-93. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Τ: *πέτρα, πότον, τόνος, νότος, αὐτός.* — 94. ΔΑΝΙΜΑΡΚΙΑ-ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ (ΔΑνιαός, ἈΘως, ΝΗρηΐς, ἸΝνοκέντιος, ΜΑραθών, ΡΟδόπη, ΚΡήτη, ΙΑσιον, ΑΣία.) — 95. Ἓν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα. — 96. *Ἡ Ἑνυὼ ἦτο μία ἐκ τῶν Γραιῶν* (ἡ - ἐν υ ω - ἡ τὸ -Μῆ, Α - ἐκ τῶν γραιῶν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

Μέχρι νεωτέρας δηλώσεως δὲν ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. — *Ἀοιδὸς τῆς Φλωρεντίας* (Ε—39)

Χαιρετῶ πάντας τοὺς ἐν Χίῳ συνδρομητάς. Τί ἐντροπὴ νὰ σας γελάσω τόσον εὔκολα τὴν πρωταπριλιά! Σεῖς δὲ *Νυκτοκόραξ* καὶ Γόρδιε, ἐὰν μελανείμων Κύριος σᾶς συνήντα ἐπὶ τῆς προκυμαίας χαιρετῶν διὰ τῆς λέξεως Καλησπέρα σας, ποίαν ἀπάντησιν θὰ ἐδίδατε; — *Μεγάλη Ἑλλάς.* (Ε—40)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905